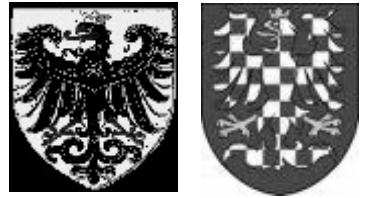

NOVINY

Volume 5 Issue 177 (677)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

16. VI. – 29. VI. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 16. června
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

 Vzpomínám na přátele, kteří odešli, ať je to malíř Vincek Smejkal, všeměl Staša Suk či spolužák Petr Horák. S Petrem jsme se znali dokonce od mateřské školky, a pak spolu chodili do školy. Vídali se často u piva nebo se navštěvovali, já bydlel na Ohradě on na rohu Koldinovic ulice v budově s nápisem „Sellier a Bellot“, když jsem odjel v 1981/2 do Austrálie tak jsme se přestali vídat, Dokázali jsme společně popisovat velice podrobně události, které se nikdy nestaly.

Seděli jsme u piva a lidé kolem poslouchali, jak se říká jedno velké ucho, a my se navzájem doplňovali. Například jak z tajné prezidentské zahrady nedaleko Uhříněvsi uteklo stádo šimpanzů a přepadlo autobus s Vietnamskými turisty a ukradli jim všechny šaty a pak přepadli nedalekou samoobsluhu... Nebo jak u Pardubic spadlo tajné ruské letadlo vezoucí škrkavky do východního Německa, kde měli být vrhány do západního Německa pomocí obrovských praků - katapultů, a teď lidi kolem Pardubic krkají a neví proč! Těž v době Kubánské krize jsme v místních samoobsluhách vylepovali plakátky napsané na psacím stroji, kde jsme radili, lidem, že je dobré se zabalit celý do sedmi vrstev alobalu před atomovým útokem.

Mimochodem V Austrálii vydali noví dodatky k zákonům, ve kterých se píše, že Aboridžinci a muslimové by měli mít za stejné kriminální činy menší tresty.

Těž vláda potvrdila, že přiveze z Afganistánu dalších 31 000 radikálních muslimů, kteří neumí ani slovo anglicky.

Chlěbi bychom si pomáhat.

Připravte se na iftár

Benjamin Kuras 2025

Letošní Ramadán se svými Iftáry vykonal obrovský skok k islamizaci Evropy. Libujete-li si v historických klišé, můžete říct, že překročil Rubikon. Čili vstoupil do zóny nenávratnosti a pochoduje s legiemi dobýt Řím.

Jestli ještě nevíte, co jsou Ramadán a Iftár, je na čase se poučit, budou brzy povinné.

Takže: Ramadán je ten sváteční (někdy též zvaný „svatý“) měsíc nočního hodování a denního odpočinku zvaného půst. Kdysi se zdůrazňoval ten denní duchovní půst, v poslední době to noční hmotné hodování. Neohrnujme nad tím nos, z Vánoc jsme taky udělali žranici. Statisticky se taky

o Ramadán zvyšuje počet zabitých bezvěrců a jinověrců za nevěření a jinověření, a zfackovaných souvěrců za napití vody. To ale vykonávají jen ti nejzbožnější.

Iftár je název onoho nočního hodování. K němu bývají přizíváni přátelští bezvěrci a jinověrci s cílem zvaným „dawa“, což znamená lákání bezvěrců a jinověrců k příklonu k islámu a k jeho „obejmutí“, jak tato víra pojmenovává náboženskou konverzi. Asi proto, že jakmile se s ním obejmete, už vás zaživa nepustí. Někteří islamologové Iftáru říkají „společenský džihád“ nebo „gastronomický džihád“. Pestré a lahodné islámské gastronomii (od Maroka přes Turecko po Pákistán a Indonésii) se těžko odolává, i když při ní zůstáváte strážliví.

Evropané se muslimům leckde přibližují

Letošní evropské Iftáry se někde vydaly do ulic, jinde přijaly pozvání do paláců. Obě varianty spolupořádali mocní spřátelení bezvěrci a jinověrci. V Německu se jeden pouliční Iftár odehrál na známém berlínském náměstí Leopoldplatz před historickým protestantským kostelem nesoucím jméno Nazaretský. Při posvátném požívání přinesených posvátných pochoutek, které stovky shromážděných muslimů posvátně sdílely s úředníky radnice a přátelskými spoluobčany, se zazpívalo známé svaté heslo „Alláhu akbar“ a náměstím zazněl přátelský projev starostky pyšníci se „zde pospolu žijícími 160 národnostmi“ a vítající tento projev „vzdoru proti pravicovému posunu politiky“.

Z obav o zvýšenou citlivost místních muslimů a nedostatečnou bezpečnostní ochranu se v řadě německých měst ruší tradiční lidové veselice jako jarmarky, bleší trhy, pouliční divadla a kejkle, Valpuržiny noci, velikonoční táboráky. Některé školy s velkým procentem muslimských žáků ve svých kalendářích uvádějí jen svátky islámské. Žádné Velikonoce, žádné Vánoce.

Italské město Milán uspořádalo hned dva Iftáry, ve spolupráci s katarským konzulátem, levicovou stranou Partito Democratico, její mládežnickou pobočkou a místní organizací muslimské mládeže. Na náměstí Leonarda da Vinci přezdívaném „tlukoucí srdce města“. S pozváním pro „všechny demokraticky smýšlející občany toužící oslavit multikulturnost města“ a s výzvou přinést „něco k jídlu a modlitební kobereček“.

Británie v nadbílání muslimům vede

Ale velmistrem mírumilovné islamizace je Velká Británie, která se letos zjevně stává nezastřeně islámským státem za spolupráce nejvyšších státních autorit. Iftár pro 360 muslimských hostů se konal v síni svatého Jiří (tradičně hostící státnické návštěvy speciální bankety) královského hradu Windsor. Sice bez královny přímé účasti, ale s jeho výslovnou podporou a s organizační spoluprací Royal Collection Trust, který pečuje o královské památky. Král i královna přispěli vlastnoručním balením datlí, jimiž se Iftáry zahajují jako prvním soustem.

Aby se nenechal zahanbit Iftárem královským, uspořádal premiér Starmer Iftár parlamentní, v oné velké gotické vstupní hale Westminsterského paláce – toho původního starého parlamentu. Kvílené modlitby imámovy a nezbytné „Alláhu akbar“ se v ní rozléhaly s mešitoidní ozvěnou. Mezi nimi premiér patřičně poděkoval muslimské komunitě za „pomoc v každé jednotlivé vládní misi, v byznysu, školství, zdravotnictví a charitě“ a vyslovil soucit s jejím „těžkým údělem v této době v UK, bolestí nad utrpením Palestinců.“

Z jeho nové vládní politiky zároveň vzešly takovéto novinky: Uzákonění trestného činu

„islamofobie“, jež na dotaz v parlamentě nedokázala ministryně vnitra definovat, ale ujistila, že je v současné době největším problémem. Zastavení šetření organizovaných znásilňování desetitisíců anglických pubertaček muslimskými gangy. Uzákonění vyšších trestů za stejné trestné činy pro „bílé Brity“ oproti „menšinám“. Návrh (zatím neuzákoněný), aby trestným činem bylo „vlastnění fotografií muslimek bez hidžábu“.

Jmenování nového ředitele státní školní inspekce Ofsted, jímž se stává bývalý ředitel proslulý příkazováním, aby žákyně nosily i mimo školu hidžáb a žáci recitovali korán.

Chudák Shakespeare!

Další slavný Iftár uspořádalo divadlo The Globe, před lety obnovené na místě původního divadla Shakespeareova, s projektem prezentovat dnešnímu publiku Shakespeara a další alžbětinské a Stuartovské autory. To teď vyslovilo obavy, že jeho úspěch „prospívá ideologii bělošské evropské nadřazenosti a imperialismu“. A společně s shakespeareovským centrem v jeho rodišti Stratfordu se pustilo do „dekolonizace Shakespeareových ctěných her“. Dekolonizační odborníci je shledávají „problematické“. Třeba tím, že „spojují bělost s krásou“, a jsou tedy rasistické. Nebo tím, že „obhajují britský imperialismus“ ještě předtím než existoval. Nebo taky tím, že jsou „sexistické a homofobní“. A vůbec, onen „vysoký standard britské kultury a tohoto autora je symbolem britské povýšenosti.“ Protože tento „nativ je škodlivý“, projekt doporučuje přestat Shakespeara nazývat „největším“ a přeznačkovat ho na „člena spisovatelské komunity sobě rovných a různých autorů globálně“. Už se ostatně objevují i návrhy na jeho vypuštění ze školských osnov, neboť máme dost spisovatelů nerasistických a neimperialistických.

Ale žádné strachy. Už zanedlouho budoucí chalífát al-Britain nám jej znovu objeví. Konečně se dozvíme, kdo vlastně ten Shakespeare byl. Velký islámský básník jménem Šejk-Zubir.

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: noviny@exemail.com.au nebo/or nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AUS\$ 95.00, a half year / na půlrok AUS\$ 50.00. Evropa a Amerika AUS\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 16. června

Írán se chystá odstoupit od smlouvy o nešíření jaderných zbraní A V Bělorusku nejsou brambory Britské Times označily Babiše za českého Trumpa s plánem zachránit Evropu. Rusko mezi vrácená těla Ukrajinců vkládá i své vojáky. Nechce platit odškodné . Prezident Pavel varuje před vyslovením nedůvěry vládě Pavel Novotný rezignoval na úřad starosty v Řeporyjích a chce sedět ve Valdicích Češi se začínají vracet z Izraele NKÚ zjistil, že ministerstvo školství jen tak rozdělilo 30 miliard mezi vysoké školy A Nový český velvyslanec v Rusku předal pověřovací listiny U nás ráno přšelo, pak bylo převážně pod mrakem

Úterý 17. června

Trump zatím nechce zabít íránského ajatolláha Chameneiho A EU chce zvýšit investice do obrany Izrael zasáhl podzemní centrum íránského jaderného provozu A Skupina G7 podporuje Izrael V Indonésii vybuchla sopka, popel vyletěl do výšky 10 km A Opozice usiluje v parlamentu už počtvrté o nedůvěru Fialově vládě Vědci zjistili, že s přibývajícím stářím přibývají nemoci Pavel Novotný z Řeporyj nastoupí do vězení U nás krásné slunečné počasí bez horka

Středa 18. června

G7 nevydala stanovisko k Ukrajině,zřejmě kvůli nátlaku USA A Trump vyzývá Írán ke kapitulaci Zdechovský pokračuje v džihádu proti Ficově vládě Syn íránského šáha Réza Pahlaví vyzval k povstání Návrh na nedůvěru vládě neprošel Ministerstvo spravedlnosti zveřejnilo „časovou osu“ bitcoinové aféry A Radní České televize se neshodli na novém generálním řediteli Ústavní soud potvrdil, že úprava penzí je v pořádku U nás krásný den se sluníčkem

Čtvrtek 19. června

Trump rozmýšlí, zdali se zapojí do války s Íránem V Budapešti zakázali pochod homosexuálů Finsko bude vyrábět protipěchotní miny Izrael bombardoval reaktor v Aráku Česko uzavřelo ambasádu v Teheránu V Pardubicích zakázali nadávat na ulici Amatérský archeolog našel na Moravě peněženku římského legionáře A Vědci zjistili, že dvě třetiny Čechů pokládají bitcoinovou kauzu za závažnou U nás krásný slunečný den

Pátek 20. června

Putin tvrdí, že neusiluje o kapitulaci Ukrajiny Šéf MAAE Grossi varuje před únikem radioaktivity z bombardovaného reaktoru A Soud potvrdil oprávněnost vyslání Národní gardy do Los Angeles Británie chce povolit asistovanou sebevraždu Česká ambasáda v Íránu je už evakuována Cimický půjde koncem srpna znovu před soud Děti Země opět sabotovaly užitečný projekt, tentokrát na Nových Mlýnech A Zemřel herec Stanislav Šarský U nás krásné slunečné počasí bez vedra

Víkend 21. – 22. června

Američané svrhli 14 těžkých bomb na íránské jaderné provozy. Útoky nezničily klíčové složky íránského jaderného programu, tvrdí americká rozvědka DIA Íránský parlament se rozhodl uzavřít Hormuzskou úžinu Bělorusko propustilo opozičního lídra Cichanouského Slovensko považuje americký zásah za nepřipustný Babiš opět vyjádřil přání sestavit jednobarevnou vládu Premiér Fiala uvítal americký úder proti íránským přípravám jaderné zbraně A Preference drží ANO na úrovni 31 %, Spolu asi vino u bitcoinů trochu kleslo Tisíce lidí přišly na armádní akci Bahna U nás horký víkend s plným sluncem

Pondělí 23. června

Von der Leyen je pod tlakem, že je málo zelená Zelenskyj jedná v Londýně se Starmerem Putin odsoudil útoky na Írán, jinak nic Maďarsko a Slovensko budou blokovat sankce EU proti Rusku **Vrchní soud poslal Babiše zpět k městskému soudu** Politici vládní koalice si myslí, že by Babiš neměl kandidovat A Praha nezruší sdílené elektro koloběžky Europoslanec Turek čelí oznámení ve stylu „mee too“ U nás bláznivé počasí, párkrát přšelo, vítr, ale též sluníčko

Úterý 24. června

Pokus o převrat v Arménii vedený arcibiskupem byl mařen. A Francouzský odvolací soud poslal do domácího vězení ženu, která na lůžku zapálila svého 95letého dědečka, jenž si podle ní přál zemřít. Soud uložil šéfovi lihové mafie Březinovi 14 let vězení a propadnutí majetku. Většinu trestu si už odpykal Sociální demokraté chtějí kandidovat společně s komunisty na kandidátce hnutí STAČILO Na střední školy se ve druhém kole nedostalo 3283 uchazečů. Mohou se ale hlásit do dalších kol Poslanecká sněmovna potvrdila zavedení slovního hodnocení žáků prvních a druhých tříd místo známkování.

Středa 25. června

Příměří mezi Íránem a Izraelem trvá A MAAE se snaží získat přístup do íránských jaderných zařízení Na summitu NATO v Haagu schválili 5 % HDP na obranu Na ISS odletěla soukromá mise, letí i Maďar a Polák Hynek Chudárek byl zvolen ředitelem ČT Soud zamítl žalobu Francouzů na dukovanský tendr Donald Trump jednal se Zelenským Policie znemožnila útok na synagogu v Brně U nás pěkné letní počasí se sluníčkem

Čtvrtek 26. června

Ajatolláh Chameneí ohlásil drtivé vítězství Íránu nad Izraelem A Americké ambasády spustily propagační akci proti cenzuře Severní Korea pošle na pomoc Rusku na Ukrajině další vojáky A Trump vyzval izraelskou justici, aby přestala Netanjahua stíhat za korupci Státní zástupce požádal ministryni Decroix, ať utají jistá fakta z bitcoinové aféry A Rozhněvaný muž rozbil v Kopřivnici síťovku s vejci Stanjurovi o záda Miloš Zeman uvítal nápad splynutí SOCDEM a STAČILO Policie uzavřela tři velká obchodní centra v Praze kvůli pohrůžce bombou U nás horký letní den se sluncem

Pátek 27. června

Trump tvrdí, že zachránil Chameneímu život EU je připravena nabídnout USA dohodu o clech Maďarsko odmítá zvyšovat tlak na Rusko Fiala odmítá, aby EU navrhovala nové klimatické cíle do roku 2040 A Sněmovna schválila zpřísnění azylových a migračních pravidel Další politici opouštějí SOCDEM poté, co se Maláčová lísá k STAČILO! A Ve věznici na Pankráci se konala pieta za Miladu Horákovou NSS potvrdil zrušení tendru na stavební digitalizaci U nás horký, většinou zamračený den

Víkend 28. června – 29. června

Sto tisíc lidí se zúčastnilo zakázané gay demonstrace v Budapešti Podle šéfa MAAE se Írán nevzdá obohacování uranu Ukrajina přišla už o čtvrtou F16 A Bernd Posselt nadále vede organizaci sudetských Němců Prezident Pavel nevěří, že ministr Stanjura o bitcoinech nevěděl A V preferencích ANO a Spolu mírně stoupají, Motoristé a Stačilo! jsou pod čarou V centru Prahy se demonstrovalo proti turismu ČR bude usilovat o dobrovolné ETS2 U nás obvyklé letní horko se sluníčkem

Víte, že Australská legislativa zvýhodňuje muslimy?

V Austrálii, před několika dny byl vydáno nařízení, aby Aboridžinci a muslimové byli souzeni odděleně od ostatních Australanů a podstatně mírněji.

„Británie už je ve stavu, že muslimská komunita fakticky převzala řízení země. To je stav Velké Británie v roce 2025. Je to tak dva nebo tři měsíce, kdy byly vydány nové guidelines, instrukce, pro soudy, pro soudce, jak mají vynášet rozsudky,“ říká sociolog Petr Hampl v rozhovoru pro pořad Kupředu do minulosti.

Francie - Hudební festival Fête de la Musique, který se o víkendu odehrával na několika místech po celé Francii, se stal dějištěm cíleného útoku na mladé ženy. Muži je napadli s injekčními stříkačkami a vpíchli jim neznámou toxickou látku, píše list Le Parisien. Zatím je nahlášeno 145 obětí a 19 mužů bylo zadrženo. Útoky hlásí nejen Paříž, ale také město Asnières-sur-Seine,

kde bylo na náměstí před radnicí pobodáno osm mladých žen. Útoky hlásí například Mety, Angoulême, Grenoble, Nantes, Remeš, Avignon, Chambéry, Roanne, Toulon a další města, píše Le Parisien.

„V nemocnici je 16 mladých žen, většinou nezletilých, které byly bodnuty,“ řekl například agentuře AFP Thomas Bernard, zástupce prokurátora v Metách. Scénář byl vždy stejný. Útočníci bodli mladou ženu, kde v daný moment to bylo pro ně nejschůdnější. Do krku, paže, do nohy.

Poté, co se Milada Horáková hájila německy před nacistickým soudem v Drážďanech a docílila tak změny trestu smrti na osm let vězení, to se ji už nepovedlo před komunistickým Soudem v rodne zemi. To pouze ukazuje na fakt ze KOMUNISTI jsou vetší zločinci než Nacisti, včera dnes a nebo zítra, jen jim dejte možnost a budou zase věšet lidi, jen aby zůstali u koryta.

Poslední aktivní prodemokratická strana v Čínou ovládaném Hongkongu Liga sociálních demokratů (LSD) v neděli oznámila, že končí a bude rozpuštěna. Jako důvod uvedla „obrovský politický tlak“ pramenící z pět let dlouhého potírání prodemokratických entit ze strany orgánů národní bezpečnosti. Hongkong tak nyní bude zcela bez formální prodemokratické opozice

Dokončenie z protihlej stránky

Čo s našou spoločnosťou urobili hrubé čiary za komunistickým režimom, ktorý si dnes mnohí idealizujú? Často sa stretávam s tým, že podľa obetí režimu práve to bola zásadná chyba, lebo spravodlivú spoločnosť sme začali stavať na nespravodlivých základoch.

V historickom vývoji, ktorým prechádza spoločnosť, sú niektoré veci osudové. U nás bola najväčšou chybou právna kontinuita s komunistickým právom, ktorá zabránila účinnému porátaniu sa s komunistickými zločinmi. Po páde komunizmu sa tak komunistický režim paradoxne opäť legitimizoval. To sa premieta do celého radu káuz v demokratickej dobe, nehovoriac o chabej citlivosti takejto spoločnosti na spravodlivosť a etiku.

Žijeme slobodnú dobu, no teraz, viac ako 35 rokov po Nežnej revolúcii, cítime aj ohrozenie demokracie. Relativizuje sa minulosť, niektorí sa otáčajú s nádejami k Rusku, vracajú sa totalitárne myšlienky, darí sa konšpiračným teóriám. Nahráva tomu asi aj konzumné nastavenie celej spoločnosti a povrchnosť. Kde vidíte v takej situácii hodnotový disent alebo underground dneška?

Keď sme v januári tohto roka publikovali s historikom Petrom Blažekom kritickú knihu o štvornásobnom spolupracovníkovi Štátnej bezpečnosti Zbyňkovi Fišerovi, umeleckým menom Egon Bondy, ukázalo sa, že hoci poškodil množstvo disidentov, ani mnohým ľuďom z undergroundu neprekáža stieranie hranice medzi dobrom a zlom. Pád komunizmu a mnohých diktatúr vo svete priniesol na začiatku 90. rokov nádej na globálnu zmenu, ale dnes ľudia prepadajú bezhodnotovému a mýtickému spôsobu myslenia ako v dobe, keď bol populárny fašizmus a komunizmus. Preto sa k moci dostávajú ľudia ako Putin, Trump, Netanjahu, Erdoğan, Orbán, Babiš alebo Fico. Filozof Jan Patočka krátko pred svojou smrťou napísal, že je potrebná morálka – nie úskočná, vykalkulovaná alebo príležitostná, ale skutočná morálka – aby zostával človek človekom. Tento článok **čítate zadarmo** vďaka predplatiteľovi: *Soňa Gyarfašová MUDr.*

Dokoncenie z minulého čísla

Ide o to, rozbiť ten „sklenený zvon“, to je základ ľudskej slobody.

Takto nejako som neskôr chápal „šialenosť“, bolo veľmi dôležité prekročiť limity, ktoré má človek sám v sebe.

Vy sa dnes téme zneužívania psychiatrie počas socializmu venujete ako výskumník v Ústave pre štúdium totalitných režimov. Jeden z prípadov, ktoré ste otvorili, je aj príbeh vášho kamaráta Martina Habakuka Beneša. Ako ho zničila socialistická psychiatria?

V roku 1968 mal práve čerstvých 20 rokov, bol veľmi talentovaný, písal básne, spolupracoval napríklad s hudobníkmi Jaroslavom Hutkom alebo Jaroslavom Neduhom. Keď prišla okupácia, organizoval demonštrácie a protesty.

Štátna bezpečnosť ho sledovala ako potenciálne nebezpečného vodcu skupiny mládeže, ktorá od nich dostala prvotné označenie „vlasatci“, neskôr hippies a underground. Habakuk bol otvorene protikomunistický a protisovietsky, a preto si pri desiatom výročí okupácie poňho prišli a odviezli ho do Bohníc. Tam ho držali násilím, čo vyslovene zdôrazňoval aj lekárom.

Keď sa dostal na slobodu, pokúsil sa o pár mesiacov o samovraždu. Podrezal si žily, šľachy a vyskočil z piateho poschodia. Prežil, no skončil ako invalid. Po celý život sa sťažoval, že to boli eštebáci, ktorí ho pripravili o zdravie. No sledovali ho ďalej ako nepriateľskú osobu.

Nakoniec ho poslali ešte do väzenia, obvinili ho z viacerých prečinov. Mravnostných aj politických. Aj za brožúru, ktorú rozširoval – mala názov Prečo odmietam marxizmus. Dostal 22 mesiacov a z väzenia sa vrátil už ako ubitý človek. Mal psychické problémy, utiahol sa do samoty a nakoniec si ho vyhliadli dvaja kriminálni recidivisti, ktorí mu chodili pravidelne brať jeho malý invalidný dôchodok. Jedného dňa sa im vzoprel a oni ho dobili na smrť, písal sa vtedy rok 1985.

Čo dnes vlastne vieme o zneužívaní psychiatrie komunistickým režimom?

Ústav pre štúdium totalitných režimov vydáva o pár mesiacov moju knihu o systémovom zneužívaní psychiatrie v komunistickom Československu. Dokumentuje, ako fungoval štátnobezpečnostný dozor nad liečebňami. Hovorí o zriadení tajného psychiatrického pavilónu, kde ľudí mučili, o rozsiahlej sieti agentov medzi lekármi, porušovaní princípu lekárskeho tajomstva, a najmä o spolupráci psychiatrických pacientov s ŠtB a dokonca aj s 5. správou KGB.

Spomínate tajný pavilón, kde ľudí mučili. Ak sa nemýlim, tento psychiatrický pavilón spadal priamo pod ministerstvo vnútra.

V psychiatrickej liečebni v Bohniciach fungoval od 50. rokov tajný Pavilón 17. Dlhو podliehal priamo ministerstvu vnútra a za celé obdobie jeho existencie ním prešlo viac ako jedenásťtisíc ľudí.

Na zneužívaní sa podieľali aj psychiatri a ich šéfovia vedeli, o čo ide. Používali sa tam najrôznejšie mučiace techniky ako trebárs waterboarding alebo sa podávali „injekcie pravdy“. Zistilo sa, že viacerí ľudia si tam vzali život. Boli takí, ktorí tam zahynuli za nejasných okolností. Ten pavilón fungoval až do konca roku 1989 a prešli ním takí ľudia, ako napríklad náboženský aktivista Augustín Navrátil alebo disident Pavel Wonka, predtým než zomrel vo väzení.

Násilím tam držali aj ďalšieho môjho kamaráta, undergroundového básnika Fandu Pánka.

Prečo zostali také zločiny nepotrešané?

Keď bol na čele Úradu pre dokumentáciu a vyšetrovanie zločinov komunizmu bývalý signatár Charty 77 Václav Benda, existovala skutočne nádej, že verejnosť sa aspoň dozvie o tom, ako fungoval a pôsobil tajný Pavilón 17, kde končili politické prípady. Potom sa však zmenilo vedenie. A nebol ani

politický záujem čeriť stojaté vody komunistickej minulosti.

Boli aj ľudia, ktorí sa v týchto prípadoch súdne domáhali svojich práv, ako napríklad Karel Mašita, ktorý bol viackrát násilne odvečený na psychiatriu iba preto, že bol vtedy súčasťou nonkonformného hudobného štýlu.

Niektorí ľudia boli Úradom pre dokumentáciu a vyšetrovanie zločinov vyšetrovaní, ale nikto sa ani len nedostal pred súd, neniesol zodpovednosť.

Verili ste vy kedysi, že raz ten šialený režim padne?

Samozrejme, ak bol človek informovaný a keď čítal Infoch, samizdatový časopis vydávaný chartistami, musel to tušiť. Zbigniew Brzeziński, vtedy významný americký politik, v roku 1987 alebo 1988 vyhlásil, že Sovietsky zväz sa rozpadne do dvoch rokov. Tie informácie tu teda boli.

Navyše ak človek sledoval ten režim po mikroskopických zmenách, tak vedel, že sa niečo hlbšie deje. V roku 1987 sa napríklad konalo v našom byte jedno z tajných stretnutí hovorcov Charty 77. Vtedy tam bola pomerne veľká skupina, viac ako dvadsať ľudí. Eštebáci sa o tom dozvedeli, tak k nám nabehli a odvážali nás na výsluch. Dokonca je z toho video, ktoré si natáčali.

Čo nasledovalo?

Do vyšetrovne na Bartolomejskej ulici nás odvážali jednotlivو – Václava Havla, Václava Malého, Petra Uhla aj ďalších mužov a ženy. So ženou sme sa obávali, že fizli urobia nejaké svinstvo, ako urobili Magorovi. Keď odídeme, že sa dostanú do bytu a že nám trebárs podstrčia drogy. Takže ako nás odvádzali, rýchlo sme zvonili susedom a poprosili ich, či by mohli sledovať dvre, či tam niekto nepôjde. Zrazu sa ku mne otočil nejaký mladý príslušník Štátnej bezpečnosti a hovorí: „Pán Vodrážka, večer budete prepustený a budete si to môcť vypočuť na Hlase Ameriky alebo na Slobodnej Európe.“ Tomu som nerozumel. To už nebolo vyhrážanie, ako keď nás predtým odvážali z bytových prednášok.

Stále to však nebol ten gulášový socializmus, ako niektorí ľudia opisujú 80. roky.

No, to naozaj nebol. V tej skupine s nami bol aj Jaroslav Šabata, toho vzali a odviezli večer do pustého lesa. Mal problémy so srdcom a nechali ho tam. Keby sa mu niečo stalo, ide to na vrub eštebákov a ich represii.

Uvedomovali sme si, že sa niečo deje. Vnímali sme tú obrovskú neistotu, ktorú prežívala normalizačná vláda a represívne zložky v čase Gorbačovovej perestrojky.

Fakt je, že niektorí, ako napríklad aj Ivan Jirous, František Stárek alebo aj ďalší sedeli vo väzení ešte aj 17. novembra. Vás vaše predchádzajúce skúsenosti neodrádzali od toho, aby ste sa angažovali?

Filozofia disentu bola založená na etickej zásade a poznaní, že oni sedia za nás. Keď zavreli Jirousa a Stárka, vytlačili sme s dvomi kamarátmi posledné číslo undergroundového Vokna, bolo to na cyklostyle od Maxima Durena.

Po roku 1989 ste sa definovali ako feministu. Spomínali ste, ako ste vystúpili ako Mirka Vodrážková na konferencii s Petrom Uhlom. Ako vlastne vnímal feministickú filozofiu alternatívny svet a disent?

Treba povedať, že komunistický režim, ale i disent a underground sa zhodovali v jednom: feminizmus je tabu. Jedinou výnimkou bol filozof Milan Machovec, ktorý opisoval tragickú redukciu ľudstva na „mužstvo“.

Keďže som sa podieľal na vydávaní alternatívneho časopisu Vokno, pri jednom z prvých čísel po páde režimu som presadil, aby bolo venované feminizmu. Ale aj v redakcii som narazil na nepochopenie. Dokonca ma od toho odrádzali aj niektoré ženy z undergroundu a mysleli si, že som sa zbláznil.

Musel som si stáť za svojim a zväzdať dlhé diskusie o tom, že to má význam a zmysel, pretože existoval hlboký antifeministický protiprúd vyplývajúci

z neznalosti a predsudkov. Ten, bohužiaľ, stále existuje.

Bol vôbec feminizmus v disente niekedy témou?

Václav Havel v roku 1985 píše v Anatómii jednej zdržanlivosti, že feminizmus je „dada“. S typickými mužskými predsudkami reaguje na talianske feministky, ktoré sa v Česku snažili, aby sa niektoré signatárky Charty 77 podpísali pod ich petíciu. Václava Havla zaujalo, že málokto disidentka to chcela podpísať, pretože sa neidentifikovala ako feministka. Havel to interpretoval tak, že je to preto, lebo samotný feminizmus je „dada“, niečo smiešne. Ako písal, jemu feminizmus pripomínal odpudivé normalizačné tliachanie námestníčky riaditeľa Československej televízie Mileny Balašovej.

Feministické číslo Vokna po páde režimu sa vám však vydať podarilo.

Áno, urobil som rozhovory trebárs o otázke feminizmu, kde som pozval sociologičku Jiřinu Šiklovú alebo Pavlu Slabú zo ženskej skupiny Zubami nechtami a americké feministky. Napísal som aj esej, ktorá mala názov „Môže byť žena človekom?“. Inšpiráciou bola neslávne známa kresťanská tradícia, keď sa na jednom koncile diskutovalo o tom, či má žena dušu a či je vôbec človekom.

Urobil som rozhovor aj s Ladislavom Hejdánkom, jedným zo zakladateľov Charty 77. Je tragické, ako jeden popredný filozof disentu o feminizme nič nevedel a napriek tomu ho a priori negoval. A ja som provokatívne jednu jeho vetu dal do titulku:

„Feminizmus je ideológia, ktorá sa nestará o deti.“

Takže to je typická ukážka, ako muži, ale i ženy v disente úplne prehliadali túto tému.

Vy ste presvedčený feministu aj antikomunistu. Ide to k sebe? Pretože feminizmus mnohí vnímajú ľavicovo. Niektorí dokonca tvrdia, že minulý režim priniesol aj nejakú emancipáciu.

Feminizmus je príliš košatý na to, aby si ho mohol niekto privlastniť. Zaujímam sa o tradičný liberálny feminizmus, ale aj kresťanský feminizmus Abigail Favale alebo ľavicový bell hooks. Za zlý považujem revizionistický feminizmus v jeho extrémnej podobe, ktorý reprezentuje u nás sociologička Kateřina Lišková alebo americká bádatelka Kristen Ghodsee, ktorá tvrdí, že „ženy za socializmu majú lepší sex“.

V čom je podľa vás ich najväčší omyl?

Vyzdvihujú akúsi hybridnú formu štátneho feminizmu bez žien, bez ich autentického hlasu a emancipačnej telesnosti.

Ako jediný muž, ktorý bol súčasťou Nadácie Gender Studies, sledujem vývoj v tejto oblasti vyše tri desaťročia. Žiadna z aktivistiek v 90. rokoch sa nesnažila redukovat' feminizmus na ideologické ľavicové myslenie. No postupom času sa u nás začali objavovať rôzne revizionistické myšlienky v zmysle, že komunistický štát síce zlikvidoval ženské hnutie, ale umlčaný hlas žien štát len „vyvlastnil“ a delegoval ho na rôzne expertné štátne komisie, ako tvrdila bývalá marxistka a sociologička Hana Havelková. Alebo socialistka Alena Wagnerová, ktorá už za komunizmu na Západe propagovala komunistický „emancipačný model“ bez toho, aby zmenila osud Milady Horákovovej. To je len feministický podvod.

Takže práva žien, to bola za komunizmu iba potemkinovská dedina?

Komunisti a marxisti sa pozerali na feminizmus ako na buržoázne hnutie a hrozbu návratu k sociálnej demokracii. Jediná prípustná emancipácia bola v ich revolučnej zmene vlastníckych pomerov. Komunizmu sa tak za pomoci teroru a ideologického rozumu podarilo feministický diskurz úplne zničiť, a to v celej československej spoločnosti.

Počas dvoch totalít boli popravené popredné ženy feminizmu – Františka Plamínková fašistami a Horáková komunistami. Niektoré feministky skončili vo väzení a boli v procese s Miladou Horákovou odsúdené. Ďalšie emigrovali, o pár rokov boli zrušené aj ženské spolky.

Vzpomínky malého chlapce na konec 2. světové války

Jon Babicka 23 4 2025.

Hrál jsem si na balkoně našeho domu, který stál na břehu Berounky. Moji pozornost upoutala lokomotiva, která jela po železniční trati na druhém břehu řeky. Náhle se na nebi objevily dvě americké stíhačky, kterým jsme říkali kotláři, protože prostřelovaly kotle lokomotiv.

Zakroužily nad lokomotivou a zamávaly křídly. Tomu strojvůdce porozuměl, zastavil stroj a spolu s topičem vyskočili a utíkali do pole, kde zalehli. Pak každý z těch letounů vzlétl vzhůru, otočil se a jeden po druhém, letěl střemhlav k zemi, při čemž neustále střílel. Když to vypadalo, že do lokomotivy narazí, prudce se otočil vzhůru. To několikrát opakovali. Když odlétli, tak tam přiběhla tlupa kluků sesbírat prázdné mosazné nábojnice.

Nevím, zda to bylo za pár dní, nebo dřív, ale někdo volal mojí matce do okna, že jdou přes most vlasovci, pomoci Praze. Matka vzala velkou bandasku, naplnila ji kávou a do košíku dala pečivo, myslím bábovku a já s ní šel k mostu.

Tam již pochodovaly seřazené řady vlasovců, před každým oddílem šel důstojník. Snad všechny ženy z vesnice stály kolem silnice a nabízely vojákům nějaké občerstvení.

Matka měla plechový hrneček, do toho nalila kávu a podala ji vojákovi. Protože voják neustále pochodoval, šla s ním, dokud nedopil a pak se vrátila na výchozí místo a začala znovu. Když došla káva a pečivo, a chtěli jsme se vrátit domů, jel kolem naložený vůz tažený koňmi a na něm dva vojáci. Na voze byl velký červený balon a já jsem poprosil, aby mi ho dali. Jeden voják mi ten balon hodil a já jsem ho měl pak několik let.

U cesty zastavilo nákladní auto, vojáci volali, kdo chce s nimi jet na pomoc Praze. Jeden mladík přiběhl k autu a oni ho vytáhli nahoru. Padl někde u Barrandova.

K tomu bych chtěl dodat, že pod názvem káva se myslelo upražené rozemleté žito a kořen čekanky. Ani cukr nebyl a tak rodiče rozstrouhali cukrovou řepu a z toho uvařili na kamnech něco podobného tmavému medu. Lžička toho sirupu stačila na oslazení.

Po pár dnech se objevila nepřetržitá kolona nákladních aut a obrněných vozidel německé armády. Utíkaly před Rudou armádou k Američanům. S tlupou dětí jsem stál u mostu a pozorovali jsme, co se děje. Můj děda, který byl starosta Letů, stál ještě s dalšími lidmi u mostu vedle budky, co se vybíralo mýtné a když se ho Němci ptali, ukazoval, aby jeli dál a to „schnell“. Na mostě zpomalili a vyhazovali, co mohli do řeky, aby ulehčili vozidlům. Jak jsme tam stáli, tak jedna větší dívka vyplázla na řidiče jazyk. Namířil na ni pistolí a snad by ji zastřelil, kdyby mu vedle sedící důstojník nesrazil ruku. Po tomto incidentu nám můj děda nařídil, abychom šli domů.

Útěk Němců trval do ještě celou noc. Moji rodiče dostali strach, že ti poslední by mohli most zničit a při tom by mohl být zasažen i náš dům. To zničení mostu by bylo celkem snadné. Když se most stavěl, armáda nařídila, že v prostředním pilíři musí být komora pro umístění náloží. Byla přístupná železným poklopem v chodníku. A tak mě rodiče v noci, zabaleného do deky, odnesli k příbuzným.

Když sem se vzbudil a vyšel ven, byli již Němci pryč. Došel sem k mostu, kde bylo na břehu

naházeno spoustu zbraní, jak se někteří prochájející nestrefili do řeky. Já jsem si vybral velký sešit, který jsem chtěl použít na malování, ale starší kluci si odnášeli i samopaly a kulomety. Jeden z těch starších kluků tam cosi objevil, snad to byla mina. Začal s ní manipulovat a ono to začalo šumět. Druhý chlapec zavolal: „hod’ to do řeky“! On to skutečně hodil a jen se to dotklo hladiny, nastala velká exploze. O moment později by to děti roztrhalo.

Příští rok přijeli potápěči a snažili se řeku vyčistit. Den poté, nebo za dva dny, přesně si nepamatuji, se konečně objevila Rudá armáda. Jeli tím samým směrem jako prochájející Němci, hlavně tanky, obrněná vozidla a nákladní auta. Lidé stáli podle silnice, mávali a házeli jim květiny, ale oni nezastavovali. Po nich přijeli další, většinou to byly vozy tažené koňmi. Jak lidé stáli kolem silnice, tak některým sebrali hodinky. Takže první ruská slova co jsem se naučil, byla „Davaj časy“. Ovšem i když se někdo rozčiloval, tak se zase našel někdo, kdo ho okřikl „Nevidáno hodinek, oni za nás umírali“.

Část toho vozatajstva se utábořila na druhé straně řeky, kde byly tenkrát louky. Lovili ryby tím způsobem, že házeli granáty do řeky, což se nám dětem líbilo. Před náš dům přijelo auto se čtyřmi důstojníky a důstojnicí. Požádali o třesně z naší májovky a otec jim natrhal celý košík. Mám s nimi fotografii, měli dosti medailí.

Místní nadšenec zorganizoval jakousi Národní gardu, seděli v hostinci, připraveni k boji a před hostincem stál ozbrojenec. Za pár dní je to omrzelo.

Po nějakém čase přijela auta naložená americkou pomocí, nazývala se UNRA. Zastavila na dvoře jednoho statku a rozdávali potraviny.

Pokud si pamatuji, tak se rozdávaly dávky pro americké vojáky. Byla to vodovzdorná voskovaná krabice s dávkou pro jednoho vojáka. Uvnitř nějaké konzervy, otevírač konzerv, toaletní papír, dole 3 cigarety a žvýkačka. Zaujaly mě konzervy s fialovou šťávou s podivnou chutí, dnes vím, že grapefruitovou, která prý desinfikovala vodu. Co mi ještě chutnalo, byla konzerva s velkými bílými fazolemi v nějaká šťávě. Nejlepší ze všeho byla ale konzerva s tvrdými kolečky kakaa. Bylo to určeno pro rozpuštění v horké vodě, ale já to chroupal jako cukroví. Samozřejmě ten výběr byl mnohem širší, ale to je to, co si pamatuji.

Místním hasičům dali auto Dodge. Vylezl jsem za volant a představoval jsem si, že řídím. Ta vzpomínka byla asi příčinou, proč jsem měl poté v životě tři auta značky Dodge.

Ještě bych se chtěl zmínit, že do každého statku přidělili několik německých zajatců jako pomoc. Po čase zmizeli a nevím, zda na Sibiř, nebo se mohli vrátit domů.

Chtel bych ještě dodat, že když se konali volby, tak komunisté vyhráli v naší obci velkou většinou. Volili pro ně i živnostníci a část sedláků, takže se mohla nastoupit cesta ke budováním socialismu.

Vydavatel: Množí se články, že nás osvobodili jen Američané a Rusové nás dobyli a obsadili.

Mnozí využívají dnešní dobu k publikování falešných a mylných zpráv. Tvrzení, že ruská armáda neodešla je mylná, odešla již v roce 1945, jen mnozí důstojníci na žádost KSČ zde zůstali.

Například z Rakouska, sovětská armáda odešla až v roce 1955.

Je pravdou, že zde byl velký rozdíl mezi USA a SSSR armádou. Od americké armády normálních občanů, byla Rudá armáda poněkud jiná, byla to armáda pogramotných mužiků. A také pro mnoho Rusů jsme byli nepřátelské území, které neosvobozovali, ale dobývali. Byli jsme pro ně součástí Německé říše.

Teprve nyní se píše o zvěrstvech ruských vojáků, například pan Kamil Arnett napsal: *„Najednou se rozrazily dveře a do kláštera upadly desítky ruských vojáků. Byli opilí a okamžitě se na nás vrhli. Na každé z nás se vystříдалo hned několik mužů. Nic jsem nevnímala, jen jsem se modlíla a doufala, že to brzy skončí,“ vyprávěla svůj příběh jedna ze 182 jeptišek, které znásilnila horda ruských vojáků při dobytí slezské Nisy. „Dne 25. března 1945 vtrhli do tamního kláštera a abatysi, která se snažila své svěřenkyně chránit rozpaženými rukama, několikrát střelili do hrudníku. Rusové si zkrátka nebrali servítky už od samého vstupu na území nepřítele.“*

Petr Krivka

18. dubna 1940 byl na brněnském nádraží zatčen agent gestapa Petr Krivka, rakousko-uherský voják, československý legionář a voják, účastník zahraničního odboje, třetího odboje 1948–1989 a oběť komunistické justice.

Po zadržení ho odvezli v pracovním oděvu do Kounicových kolejí, kde byl podroben důkladné prohlídce jeho osobních věcí a poté následoval výslech dvěma gestapáky.

„V Kounicových kolejích byl vyslýchán dvěma gestapáky. Když jeden z nich odešel, Petr Krivka nečekaně hodil psací stroj, na kterém agent vyplňoval vyslýchací listinu na jeho hlavu a ten upadl do bezvědomí. Petr Krivka byl v železničářské uniformě a s čepicí na hlavě, a brašnou přes rameno vyšel na ulici, aniž by vzbudil podezření. Ihned odjel taxíkem na nádraží, kde nasedl do rychlíku jedoucího do Břeclavi.“

Narodil se 21. října 1897 v Kobylí v okrese Břeclav. V roce 1917 narukoval do rakousko-uherské armády, s pěším plukem č. 24 byl odeslán na italskou frontu, v dubnu 1918 ale dostal dovolenou, během níž zběhl a posléze vstoupil do československé legie. Po válce působil jako dobrovolník v československém vojsku na Slovensku v bojích proti Maďarům. V době nacistické okupace se zapojil do odboje a za dramatických okolností se mu podařilo utéct z přísně střežené věznice gestapa v Kounicových kolejích a vzápětí i z protektorátu. V Anglii působil v ochrance prezidenta Edvarda Beneše.

Po komunistickém převratu v únoru 1948 začal plánovat další odboj. Stal se však obětí grandiózní provokace agentů tajné policie (Státní bezpečnosti), kteří za pomoci volavčích sítí organizace Světlana dostali téměř dvě stovky svobodně smýšlejících lidí do vězení, dva muže na popraviště a jednoho dohnali k sebevraždě. Jedním ze dvou popravených byl i Petr Krivka. Navzdory svému přání, aby byl zastřelen, je 21. července 1951 v Brně ve věznici na Cejlu oběšen.

Vedoucí skupiny Světlana A.Slabík byl uklizen Státní bezpečností do bezpečí do Melbourne, kde se dožil spokojeného stáří. (viz kniha Jaroslava pospíšila HYENYv Akci 2003). **Kupodivu dodnes je oslavován jako bojovník proti komunismu včetně volavčí organizace Světlana**

Soňa Červená

Pavel Šerý

*9. září 1925, Praha †7. květen 2023, Praha

Bez roku jednoho celé století uplynulo ode dne, kdy se narodila herečka a operní pěvkyně, která po emigraci z totalitního Československa v letech šedesátých zpívala ve významných světových operních domech. Její nejslavnější rolí byla Carmen.

Opera je pro mne zemí nepolíbenou, takže jsem se zajímal o její osudy. Žena s životem plným osudových zvratů **je důkazem, že mezi režimy komunistickým a nacistickým není rozdíl.** A po návratu z emigrace se dočkala obvinění ze spolupráce s tajnou policií...

Ve třiadevadesáti letech začala Červená jednou měsíčně hrát a zpívat v komponovaném večeru, kde připomínala kabaret Červená sedma, který v Praze před první světovou válkou založil její otec Jiří Červený. "Několikrát se posluchači vybavují vzpomínky na Hanu Hegerovou: detailní mimická i gestická přesnost, úspornost, věcnost, jemný humor a erotiko o síle lučního vánku - tím vším jsou si obě velké dámy českého umění podobné. Červená do představení navíc vkládá svůj osobitý a obdivuhodný vztah k historii žánru," napsal o inscenaci kritik Jiří Černý.

"Nerada se dívám dozadu, raději dopředu. Láká mě všechno nové. Každý večer jsem někde. Jsem takový tažný pták."

"Cílem neustálého lhaní politiků, televize a radia , není přimět lidi, aby uvěřili lži, ale zajistit, aby už nikdo nevěřil ničemu. Lidé, kteří již nedokážou rozlišovat mezi pravdou a lží, nemohou rozlišovat mezi dobrem a zlem.

A takový lid, zbavený schopnosti myslet a soudit, je, aniž by to věděl a chtěl, zcela podřízen vládě lži. S takovými lidmi si můžete dělat, co chcete."

Hannah Arendtová
(14. října 1906 - 4. prosince 1975) německá historička a filozofka

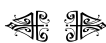

Zajímavosti. Víte, že....

V minulých časech měli tátové 3-4 děti.

V dnešní době mají děti 3-4 tatínky.

Ta Změna klimatu je opravdu šílená!

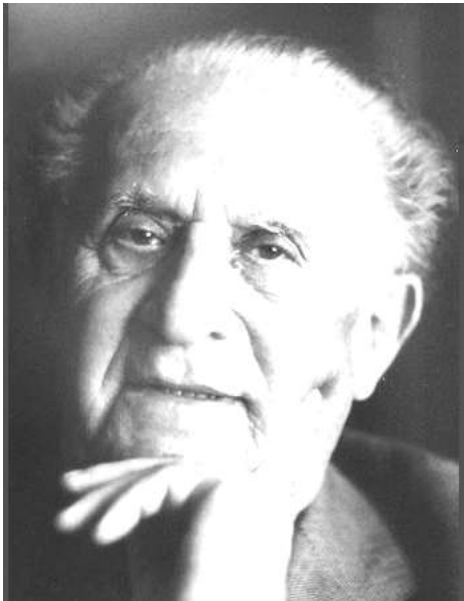
Erich Kulka

*18. únor 1911, Vsetín

†12. červenec 1995, Jeruzalém

Před stoletím a ještě roky čtrnácti se narodil v mém rodném městě jako nejmladší z pěti sourozenců židovský spisovatel, historik a novinář Erich Schön, který zasvětil svůj život prezentaci a publikaci informací o hrůzách holokaustu druhé světové války.

V letech 1939-45 byl vězněn v nacistických koncentračních táborech, kde zahynula většina členů jeho rodiny. Z „evakuačního“ transportu z Osvětimi v lednu 1945 se zachránil spolu se svým synem Ottou, když vyskočili z vlaku v Ostravě. Do konce války se pak skrývali u přátel na Valašsku. Po válce si nechal změnit příjmení z rodného Schön na Kulka na památku své ženy Elly, která v lednu 1945 zahynula v táboře nedaleko Gdaňsku. Po srpnové okupaci emigroval z ČSSR do Izraele...

Daniel Nekonečný,

vlastním jménem Daniel Konečný, byl český zpěvák, tanečník, herec a šoumen. Narodil se 29. června 1966, Boskovicích a v úterý 26. března 2019 byl nalezen mrtvý ve svém bytě (podle některých zdrojů a fotografií v pronajatém rodinném domě) v pražských Řeporyjích, kde žil od roku 2009. Jeho přítelkyně Zuzana Kardová později uvedla Příčinou byl neléčený zvýšený krevní tlak, následný infarkt myokardu a že zemřel 23. března 2019, jak odhalila pitva.

Zemřel Daniel Nekonečný, a bylo mu jen 52 let, postrach nejednoho pražského taxikáře. Ne tak postrach můj. Sice dával naprosto minimální dýška, šňupal vzadu koks, trousil po sedačkách vzduch robustními vůněmi svých "maharadžovských" voňavek (o nichž tvrdil, že když jimi vyvoní můj taxík, tak mi každá žena okamžitě podlehne), ale já si budu navždy pamatovat ten moment, kdy jsem pro něj přijel v jednom beznadějně propršeném dni k nejmenovanému obchodnímu centru a on se zjevil se zářivě žlutým slunečníkem, sombreroem, celej posetý třpytkami a dobrou náladou a popřál mi zářivě slunečnej a vesmírnej den, plnej pozitivních vibrací, usadil se na zadní sedačku s proutěným košíkem plným laskomin a zavelel - Ať se práší za kočárem a nastavte tu klima na nejvyšší možnou míru, protože jsem horoucí slunce a srdce mi jede nadoraz!

A já se se usmíval, když jsem viděl ty ohromený pohledy šedivě oblečených postav, který mi najednou připadaly jako mátožný stíny, nenaplněný potenciály svých vlastních představ o životě. A on si vzadu zpíval a přes okna kreslil déšť své linky, a bylo to úplně jedno, byl jsem někde jinde, byl jsem v latinský americe, tančil jsem rukama na volantu sambu s brazilskými

tanečnicemi, podupával jsem nohou na pedály, byla mi zima, protože jsem mu tu klima fakt dal na plnej výkon, a on si rozhaloval košili a široce se usmíval a mířil za dalším žlutým dobrodružstvím.

Takhle si ho budu pamatovat navždy.

Převálcoval všechnu skutečnost svým postojem, vzhledem, náladou, úsměvy a podivnými hláškami. Na některý klienty zapomenete, ale na něj nezapomenu nikdy. RIP Dane a roztřpyť nebesa!

Recept No.677

CIBIR turecká snídaneň.

300 g řeckého nebo přírodního jogurtu
1 stroužek česneku
2 vejce
15 g másla nebo olivového oleje
½ čajové lžičky vložkového chilli (pul biber)
¼ lžičky mořské soli
½ lžice jablečného nebo bílého vinného octa
1 l vody
čerstvá máta nebo kopr na ozdobu (nasekané)

Jogurtový základ

Jogurt zahřejte na pokojovou teplotu a přidejte česnek, mořskou sůl a nasekanou mátu nebo kopr (volitelně).

Jogurtovou omáčku přelijte do misky a dejte stranou.

Vejce:

Naplňte hrnec vodou, přidejte ocet a přiveďte ho k varu.

Vejce rozklepněte do dvou oddělených malých misek, abyste zajistili jejich čerstvost. Před přidáním vajec nechte vodu mírně povařit.

Jakmile se voda začne vařit, zamíchejte ji dřevěnou lžicí, aby se vytvořil vír. To pomáhá udržet vejce při vaření v pěkném kulatém tvaru.

První vejce nechte uprostřed víru a hned poté přidejte druhé vejce.

Vroucí vodu opět jemně vířte, aniž byste se vajec dotkli, a nechte je pošírovat 2 až 3 minuty, podle toho, jak měkký žloutek chcete mít.

Připravte si chilli máslo a vytvořte Cilbir

Chilli máslo můžete připravit během vaření vajec. Máslo rozpustíte na malé pánvi, a když začne bublat, přidejte chilli. Promíchejte a omáčka bude připravena k podávání.

Když jsou vejce hotová podle vašich představ, vyjměte je pomocí děrované lžice a položte je na jogurt.

Pokapejte velkým množstvím másla s chilli a podávejte s oblíbeným křupavým chlebem po straně.

Poznámka

Před vmícháním česneku a ostatních ingrediencí nechte jogurt vychladnout na pokojovou teplotu. Během vaření vajec jogurtovou směs neukládejte do chladničky. Podávejte ji při pokojové teplotě, aby se na studeném jogurtu nesrazilo chilli máslo!

Jedním z nejdůležitějších tajemství dokonale uvařených vajec je používat čerstvá vejce studená z lednice.

Ujistěte se, že Cilbir podáváte ihned, nejlépe si ho vychutnáte, když ho podáváte teplý s krajícem křupavého chleba.

Neobyčejný příběh Česky Blaženy Svitákové:

po sňatku s aristokratem se stala italskou princeznou

Miranda Malá

Původně jela jen s kamarádkou procestovat Itálii. Přišel však srpen 1968 a ona už na jihu zůstala. Po čase se seznámila s mužem jménem Marco Torlonia, ze kterého se záhy vyklubal italský princ a blízký příbuzný španělské královské rodiny. A vzali se.

Vyrůstala v řeznické rodině, první manželství dopadlo špatně

Paní Blažena Svitáková se narodila roku 1940 krátce po vypuknutí druhé světové války. Vyrůstala v pražských Košířích, kde si její otec po návratu z Německa z nucených prací založil úspěšné řeznické řemeslo. Ovšem nikoliv nadlouho - komunisté mu po nástupu k moci živnost sebrali. Mladá dívka mezitím dokončila studia a nastoupila do podniku Meopta jako kreslička a pozdější sekretářka.

Do prvního oficiálního svazku vstupovala hned po dovršení dospělosti, ale nefungující manželství s řidičem skončilo po pár společných letech rozvodem. Psal se tehdy počátek roku 1968, v zemi panovala uvolněná atmosféra a Svitáková si konečně mohla svobodně splnit svůj dlouholetý sen - vycestovat za hranice na Západ. Odjela s kamarádkou do Itálie a procestovala ji celou od Alp na severu až po Sicílii na jihu. A zemi slunce, moře, dobrého jídla a pití a přátelských obyvatel - tak odlišnou od československých poměrů - si jednoduše zamilovala.

Turistika v Itálii se protáhla

Když přišel srpen 1968 a obsadila nás spojenecká vojska, byly dívky stále na jihu na cestách. Zjistily, co se u nás stalo a ihned spěchaly na československou ambasádu, kde se domohly prodloužení platnosti cestovních dokladů. Nejprve na šest měsíců, ale paní Blažena v Itálii začala pracovat a nakonec tam zůstala nadobro. Přestěhovala se do Říma, kde spolubydlela s dalšími děvčaty byt nedaleko Vatikánu a živila se překreslováním výkresů pro několik architektů, uklízela v místní knihovně a také malovala a restaurovala etruské vázy.

Ráda vzpomíná na mladá bezstarostná léta plná zábavy, výletů, návštěv barů a kasin a nespočet nápadníků, leč zpravidla ženatých od rodin. Léta však ubíhala, blížila se jí Kristova léta a ona se toužila usadit a mít vlastní rodinu a děti. Začala tedy zvažovat, že se po rodinném štěstí poohlédne v jiné zemi, konkrétně v USA (kam už si chystala papíry), ale v tu chvíli jí přišla do cesty jedna osudová návštěva, která jí zcela změnila život a v Itálii ji uvázala.

Osudové setkání přišlo v době jejího plánovaného odchodu do USA

Jeden známý architekt, pro kterého pracovala, ji pozval na zvěřinové hody do svého domu za Římem. A v momentě, kdy zrovna přemítala, že toto bude asi její rozloučení s Itálií, vešel do místnosti jistý Marco. Vysoký a štíhlý pohledný muž se posadil přímo naproti ní, usoudil, že je cizinkou a začal si s ní povídat v cizích jazycích. Ona ho ale odzbrojila, když na něj vyrukovala se svojí plynou italštinou. V družném hovoru pak strávili celé odpoledne. To ještě netušila, o koho se vlastně jedná. Sice se jí představil slavným příjmením Torlonia, ona jej ale neznala a poznačila si jej zkomoleným Tortellino.

Po oslavě ji vezl domů do Říma a toužil se s ní brzy sejít. Ona se mu navzdory tomu, že už podobných scénářů měla od italských mužů po krk, v zamilovanosti podvolila a začala se s ním pravidelně vídat. Přišlo ji zvláštní, že večere s přáteli platí on a ne penězi, ale jen podpisem účtu. Netušila, že byt, který měl vchod z boční ulice, je součástí známého římského paláce Torlonia. A když jej ze začátku slyšela hovořit do telefonu, kdy žádal o svolení mluvit s Její Excelencí (jeho matkou), myslela si dokonce, že je farářem.

Postupně však odhalila, že její milý pochází ze slavného španělsko - italského královského rodu a že se honosí titulem princ. Byl vnukem španělského panovníka Alfonza XIII. a bratrancem krále Juana Carlose I., který po smrti diktátora Franca vrátil na Pyrenejský poloostrov demokracii. Ona sama se nikdy o to dostat se do vlivných kruhů aktivně nesnažila a vše se jí událo řízením náhody a osudu.

Princova matka ji nechtěla čtrnáct let znát

Princ jí záhy svoje rodinné kořeny odhalil a také čestně přiznal, že je ženatý a to hned podruhé. Napoprvé ovdověl a jeho druhá žena se s jejich malým potomkem odstěhovala do Austrálie, nebyli v kontaktu a žili odloučeně. Paní Blažena s ním i tak v láskyplném vztahu setrvala a brzy se jim narodila dcera Kateřina. Ta se svojí matkou vyrůstala již na půdě renesančního paláce Torlonia (stojí kousek od známých Španělských schodů), kde ale zpočátku nebyly přijímány zejména ze strany princovy matky, pro kterou byly synova partnerka i nemanželská vnučka nežádoucí. Svoji budoucí snachu dlouho brala jako přivandrovalkyni, která si schválně a vypočítavě nechala udělat dítě od aristokrata a neměla zájem se s ní vůbec stýkat.

Časem vzali oba prarodiče na milost alespoň vnučku, která s nimi trávila mnoho času, její matka se ale s nimi stále nestýkala. Zlom nastal až roku 1985, kdy se zjistilo, že se princova právoplatná manželka v Austrálii znovu tajně vdala. Jejich manželství tak bylo anulováno a princ Marco a Blažena Svitáková slavili svatbu. Nijak okázalou - brali se jednoduše na radnici.

Svatba a čtyřicet let v blahobytu

Získala oficiální titul Dona Blazena Torlonia y Borbón, princesa de Civitella Cesi, ale trvalo ještě nějaký čas než jí její nyní již oficiální tchyně, dcera španělského krále Alfonza VIII., přijala do rodiny. Stalo se tak krátce poté, co zemřel Marcův otec, který si přál, aby jeho žena svoji snachu vzala za svoji alespoň po jeho úmrtí. A tak se tedy po dlouhých čtrnácti letech stalo.

Paní Blažena (v italštině Beate) žila s rodinou v honosném paláci obklopena aristokracií a služebnictvem přes čtyřicet let. Rodina Torloniů je dodnes velmi zámožná díky správě vatikánského majetku a financí a také díky rozsáhlým uměleckým sbírkám. O rodinu tak bylo dobře postaráno a ona ráda vzpomíná na život v blahobytu plný koňských vyjížděk a dobrého jídla i pití. Roku 2014 ovdověla - manžel Marco zemřel ve věku 77 let.

Dnes je jí 84 let a stále energicky překypuje vitalitou, hodně cestuje a uchovala si perfektní češtinu. A přiznává, že se kolem ní točí nápadníci stále, leč bezúspěšně. A dcera Kateřina? Ta je též titulem princezna, vystudovala univerzitu, roku 2000 se vdala a nyní má již dva dospělé syny.

GENERÁL ŠIŠKA: Komunistické mučení bylo horší než nacistické

Jan Ziegler 2025

Byli to hrdinové, vlast se k nim však zachovala hanebně. Českoslovenští letci v Anglii statečně nasazovali životy v boji proti nacistickým okupantům. Rudí je za to odměnili brutální perzekucí.

Měl jsem tu čest se s nimi opakovaně setkat, s generály Aloisem Šiškou, s oběma Františky Fajtlem, Peřinou a dalšími. Jejich vyprávění byla úžasná. Byli to hrdinové, kteří bojovali za svobodu své země proti hroznému nepříteli. Mnozí z nich pro svoji vlast obětovali to nejcennější, co měli - vlastní životy. Bohužel, když budu parafrázovat píseň country skupiny Taxmeni Sestřelen, nezachovala se vděčně jejich rodná zem.

Generál Šiška s bombardérem Wellington, jemuž velel, nouzově přistál v roce 1941 v Severním moři, kde v záchranném člunu strávil šest dnů bez vody a jídla. Do konce války pak byl v německém zajetí a v Praze vyslýchán na gestapu. Po roce 1948 byl několikrát zatčen, vyšetřován, vyhozen z armády a vystěhován z Prahy. Už dříve na srazu hrdinů RAF v Červené Lhotě na Jindřichohradecku mi k tomu osobně řekl. „*No pravda, to, jak nás trápili komunisté, bylo horší než to, co nám dělali nacisté. Od Němců jsme nic dobrého nečekali, to byli naši nepřátelé a to, že s námi budou zacházet krutě, s tím jsme počítali. Ale za komunistů nás týrali vlastní lidé - Češi, za jejichž svobodu jsme bojovali. To bylo hrozné a bolelo to moc.*“

Tohle se samozřejmě nedělo jen v Československu, markantní to bylo například též v Polsku, kde hrdinové protinacistického odboje končili i na popravištích. A z toho, co řekl generál Šiška, je třeba posuzovat i výrok důstojníka Zemské armády Witolda Pileckého, kterého rudí po válce surově mučili a v květnu 1948 ve Varšavě popravili. Pilecki prohlásil, že komunistické vězení bylo horší, než Osvětim. Opět to musíme chápat v kontextu. Vyhlazovací lágr v Osvětimi byl samozřejmě peklem na zemi. Jenomže tento polský hrdina to hodnotil tak, že tam jej týrali nacisté, nepřátelé, od kterých nic dobrého nečekal. V komunistických kriminálech ho však trýznili sami Poláci, což jej trápilo daleko víc.

O perzekuci letců bojujících v RAF svědčí i fakt, že před únorem 1948 jich sloužilo v československém vojenském letectvu 444, na konci roku 1950 už jen 13. Mnozí z nich dopadli hůř než generál Šiška, generál Fajtl pobyl 17 měsíců bez soudu v kriminále na Mírově, desítky z nich byly odsouzeni ve vykonstruovaných procesech na dlouhá léta za mřížemi. Josef Bryks zemřel v jáchymovském lágru v srpnu 1957 poté, co mu byla vědomě odepřena zdravotní péče. Často tyto naše hrdiny mučili ti, kteří za války v lepších případech drželi ústa a krok, v horších rovnou kolaborovali s nacisty.

I tato komunistická zvěrstva je třeba si k 80. výročí konce II. světové války připomínat, důkazy toho, že **komunisté se od nacistů téměř vůbec nelišili**. Člověk by čekal, že s válečnými hrdiny bude zacházeno slušně, budou mít rehabilitaci, kvalitní zdravotní péči atd. Opak však byl pravdou. Místo uznání perzekuce. Zajímalo by mne, jestli se rudí těmito lidem alespoň omluvili? Bohužel soudruzi soukmenovci jsou dodnes pod ochranou a nesmí se jmenovat.

Co mi tu v Austrálii chybí

Vydavatel : Křen a Kořen petržele (neplést si s parsnip) A uzenina zvaná Talián,

Taliány jsou tradiční tuzemskou pochoutkou, vařenou "klobásou" ze směsi hovězího a vepřového masa, která se poprvé rozvoněla na Starém Městě pražském na konci 19. století. Byť název naznačuje, že se jedná o původní italskou lahůdku, nenechte se zmást – řeč je o ryze české delikatese.

Pražský uzenář Emanuel Uggè (1835-1907) byl italského původu a přezdívalo se mu Talián. Narodil se však v Praze, do rodiny obchodníka Alexandra Uggého a jeho ženy Marie. Sám sebe považoval více za Čecha než Itala a roku 1858 se oženil s Marií Kratochvílovou. V roce 1886 se v Čechách plně naturalizoval tím, že složil předepsaný měšťanský slib a stal se pražským měšťanem. Žil na Starém Městě v Celetné a poté v Rybné ulici. Jako jeden z prvních v Praze provozoval uzenářskou živnost. Zajímavostí je, že Uggè se stal uzenářem spíše z nouze. Původně měl být lékárníkem, ale špatná finanční situace jej přivedla k práci s masem.

Věhlas si získaly jeho "neuzené uzeniny", které připravoval z mladého hovězího masa, k němuž přidal vepřové sádlo (z krku zvířete) a laloky nakrájené na kostičky. Směs osolil, přidal pepř, česnek, zázvor a především kardamom. To celé se plnil do hovězích střev, vázal na danou délku a nechal uležet v láku.

Následně "klobásky" vařil, opláchl a rozdělil. Právě zvláštní koření přitáhlo velkou pozornost pražských strážníků, ale byl zde drobný problém - Uggého výtvar byl tak specifický, že dosud neměl jméno. Jak už to tak ale bývá, zákazníci se o něj postarali záhy. Nejprve se taliánům lidově říkalo "Uggova pivní pochoutka", nebo jen "Uggova pochoutka", ale také "Uggovka" (odtud vznikla "užovka", příjmení výrobce se totiž čte "Užé"). Pražané chodili "na svačinku k Taliánovi", nebo prostě jen "na taliána". Talián se nakonec vžil natolik, že přetrval dodnes.

Emanuel Uggè bedlivě sřežil způsob výroby taliánů a směs použitého koření. Výrobek si ale nenechal patentovat a tak se brzy objevily nejružnější napodobeniny. Byť i ty byly velmi chutné. Někteří uzenáři nahrazovali hovězí maso telecím a hovězí střevo vepřovými. Jako koření se často také používal tymián, neméně obvyklá byla i citrónová kůra. Drobní uzenáři s menším odbytem nakládali taliány do láku na delší dobu a vařili jen takové množství nožek, které se daný den prodalo. Jiní výrobci naopak nakládali již uvařené taliány a před prodejem je osušili.

Vedle svých podnikatelských aktivit byl Uggè mnoho let aktivním a váženým členem tělovýchovné jednoty Sokol. Byl uznáván jako její velký podporovatel, který se aktivně podílel na rozkvětu spolku. Také byl osobním přítelem Jindřicha Fügnera, jednoho ze zakladatelů Sokola. Zemřel 16. července 1907 ve věku 72 let a je pohřben na Olšanských hřbitovech.

Zajímavostí je, že jeho blízkým příbuzným byl známý pražský jazzový publicista stejného jména, hudební teoretik Emanuel Uggè (1900–1970). No a pokud jste milovníci tuzemské kinematografie, pak jistě znáte film "Adéla ještě nevečeřela" (1977). Jednou z pochoutek, které se ve filmu objevují, jsou právě taliány, na nichž si hrdinové pochutnávají.

Vanvera - Kabinet Kuriozit

je nástroj používaný šlechtou a aristokraty v 19. století k řešení gastrointestinálních trapasů. Skládal se z vaku ve tvaru trychtýře, zúžení a nádrže. Byl připevněn k hýždím a nošen pod širokými sukněmi a kabáty, aby zachytil nežádoucí úniky střevních plynů. Zařízení bylo možno nosit při společenských akcích, kupříkladu návštěvách divadla a podobně, kdy střevní potíže nedovolovaly člověku řešit celou věc v soukromí. Toto zařízení bylo populární zejména mezi ženami, které si chtěly udržet eleganci i v tak choulostivé situaci.

V tomto případě šlo o mobilní verzi zvanou "Vanvera da Passeggio", která je známá z Benátek již 17. století. Druhou verzí byla statická verze zvaná "Vanvera da Alcova" (doslova ložnicová), jejíž princip byl stejný, ale neshromažďovala plyn, kdy pomocí dlouhé hadičky jej odváděla z místnosti. Toto zařízení používali zejména muži při první svatební noci, aby se vyhnuli nepříjemným situacím. Vanvera začala mizet z šatníku na počátku 20. století, kdy se změnila móda a šlechtické zvyky.

Nutno poznamenat, že lidé se snažili zamaskovat "prdíky" již ve starověkém Egyptě a Římu, kdy se nosil jakýsi tlumič zvaný "Prallo" ve tvaru vejce s otvory. Nosil se přiložený ke konečníku a někdy byl naplněn vonnými bylinami. V 17. století vzniklo ještě sofistikovanější zařízení zvané "Piritera". Vyrábělo se z keramiky a zasouvalo se přímo do konečníku. V podstatě šlo o jakousi podlouhlou píšťalku / vábničku, která měnila neslušné zvuky ve zpěv ptáků.

Stranou zájmu vyrostla hrozba: Fungální infekce už zabíjí miliony lidí

Lukáš Márek 20.5.25.- Rozšiřují se do nových oblastí, infikují stále víc lidí a světu proti nim chybí léky i diagnostické nástroje.

Dlouho byly vnímány jako obskurní záležitost. Lidi napadaly vzácně a v globálním měřítku se jim nevěnovala významnější pozornost. V posledních letech vzácně být přestávají, ale nedostatek znalostí a prostředků pro boj s nimi do značné míry přetrvává.

Řeč je o houbách způsobujících tzv. fungální infekce.

„Už nejsou vzácné. Vidíme je každý den,“ popsal zkušenost s nimi Bloombergu Peter Chin-Hong, lékař specializující se na infekční onemocnění z California University v San Franciscu.

Mezi případy fungálních infekcí, s jakými se v poslední době setkal, uvedl 45letou ženu se špatně léčenou cukrovkou, u níž se vyskytla mukormykóza, která se jí přes obličej dostala až do mozku a usmrtila ji. Jako další případ popsal 29letého sportovce, který podstoupil transplantaci plic, v nichž se mu hned po vysazení preventivní antifungální kúry usadila houba s latinským názvem *Coccidioides*, která způsobuje onemocnění v USA přezdívané „Valley Fever“, která se vyskytuje v poletujícím prachu ze suché půdy.

Fungální infekce různých druhů přitom nejsou jen americkým, ale celosvětovým problémem.

Případy v Česku

O tom, jak se v posledních letech vyvíjí přesné počty případů různých druhů fungálních infekcí v Česku, nejsou podle Dobiáše ucelená data. Nezdá se ale, že by se u nás v celkovém trendu něco zásadně lišilo od toho, co se děje ve světě.

Naprostou většinu případů tedy podle Dobiáše způsobují kvasinkové infekce (různé druhy rodu *Candida*), se kterými se oslabení jedinci

pravděpodobně většinou setkají přímo v nemocnicích.

Z infekcí způsobených vláknitými houbami jsou pak podle Dobiáše nejčastější aspergilózy, tedy infekce způsobené různými druhy zástupců rodu *Aspergillus*, z nichž asi nejčastější je již výše zmiňovaný *Aspergillus fumigatus*, jehož poletující spory oslabení lidé většinou vdechnou venku.

Lidem, kteří netrpí žádným vážnějším zdravotním problémem, se invazivní fungální infekce většinou vyhýbají. Například v prostorách s větším množstvím ptačího trusu však Dobiáš doporučuje všem nošení respirátoru, protože tam je riziko přítomnosti většího množství poletujících spor vyšší než jinde.

Zajímavosti

MUDr.Aleš Novotný – Data pitev pacientů na myokarditidy v důsledku očkování

<https://youtu.be/mcklkfuYxVI?si=rU4glr7tjw89zgXL>

“Norsko zpřísnilo zákon o znásilnění a kriminalizovalo sex bez výslovného souhlasu.

Norma počítá s tím, že každý, kdo nebude mít souhlas protějšku, buď slovem, nebo činem, k pohlavnímu styku, bude moci být souzen za znásilnění.

Vydavatel poznamenává: Stát by měl vydat speciální formulář „Povolení k souložení.“

Pokud někdo souloží bez řádného písemného souhlasu s podpisy dvou nezávislých svědků a potvrzené úředníkem z výboru na ochranu před znásilněním – šup oba do vězení!

Když se rodí dítě tak musí oba předložit, že měli vystavené povolení k souložení, jinak jak je zvykem v Norsku, tak dítě zabavit a zestátnit a oba šup do vězení.

Ono, když už se dva mladí na tu soulož, když jsou rodiče třeba na chatě, cítí a nepociťují žádné násilí ani přemlouvání partnera, mohl by čas strávený vyplňováním a odesíláním povolení, celou tu rozjařenou náladu v momentu zhatit a panenství je zase na nějakou dobu zachráněné, ač násilím.

Moře vyplavilo na pobřeží Tasmánie rybu, kterou zde lidé nevidí rádi. Jde o krále sledů, hlístouna červenohřívého, známého také jako „ryba soudného dne“. Je nejdelší kostnatá ryba na světě – dorůstá až desetimetrové délky a žije v hloubce 200-1000m.

V Japonsku byli hlístouni tradičně považováni za předzvěst zemětřesení, jaké ostrovní zemi postihlo například v roce 2011. Tehdy se celé měsíce před ničivými otřesy a vlnou tsunami, jež mimo jiné zničila i jadernou elektrárnu Fukušima, objevovali hlístouni, jimž Japonci říkají „posel z paláce boha moře“, na různých místech pobřeží.

Jean Gaspard Debureau

*31. červenec 1796, Kolín †7. červen 1846, Paříž
Století a sedm desetiletí a ještě roků devět uplynulo ode dne, kdy se zapsal do almanachu zesnulých zakladatel moderní pantomimy Jean Baptiste Gaspard Debureau. Smuný král ticha a "Největší z Pierotů", jak ho nazval František Kožík se vlastně jmenoval Jan Kašpar Dvořák. Z umírající komedie dell'arte převzal postavu Pedrolina, pozměnil ji na Pierota a vkročil s ní na francouzskou divadelní scénu. Pierot byla typicky tragická postava v komediální hře. Silně nalíčen a vždy ve sněhobílém kostýmu přemítal nad smyslem života, sprádal velké plány ale zároveň nebyl schopen se rozhodnout. Debureau slavil velký úspěch se scénkou, kdy nechal svého Pierota umřít v hodovní místnosti hladu.

Hana Krupková

16. dubna 1997 umírá v německém Puchheimu Hana Krupková, rozená Zýková, česká odbojáčka, která se díky svému původu dvakrát zachránila, kdy svedla nejprve gestapáka a pak i estébáka.

Narodila se 31. května 1921 v Chotěboři. Do odboje se zapojila spolu s manželem Václavem, bývalým armádním důstojníkem. Byli spolupracovníky výsadku Silver A a jeho velitele Alfréda Bartoše. Po zradě Karla Čurdy, který vydal do rukou gestapa nejen výsadkáře, ale i jejich spolupracovníky, byli zatčeni i manželé Krupkovi. Díky vztahu s vyšetřujícím gestapákem zachránila Hana život nejen sobě, ale i manželovi. Manžel skončil v koncentračním táboře Flossenbürg, kde přežil. Hana byla propuštěna a zaměstnána v jinonické Waltrovce, kde měla pracovat pro gestapo, kde však podle poválečného vyšetřování nikoho neudala. Po válce byla obviněna z konfidentství, vězněna, ale nakonec propuštěna. Nakonec se s ní rozvedl i manžel, a tak se rozhodla emigrovat. Odchod do zahraničí se jí však nepodařil a po Únoru je opět zatčena. Zde opět využije svého původu a naváže vztah s vyšetřujícím estébákem. Zase měla být využívána jako spolupracovnice, nyní StB, ale důkazy o její činnosti opět chybí. Po sovětské okupaci odchází legálně do Německa.

Jiří Porteš dodává:

U Hany Krupkové mě mrzí, že se o ní veřejně ví, že je “jen” to ta, co se vyspala s gestapákem, aby se zachránila.

Přitom té holce bylo v období Heydrichiády 21 let.

V rámci odbojových úkolů pro Silver A se Hana Krupková brzy stala jednou z neaktivnějších členek podpůrné sítě. Zprostředkovávala kontakty mezi parašutisty a domácím odbojem, doručovala vzkazy, pomáhala vytvářet spojení, a dokonce přešivala padáky. Krupkovi poskytl Alfrédu Bartošovi přístřeší ve svém pardubickém bytě poté, co musel opustit úkryt u Hladěnových (v důsledku údajného milostného poměru Taťány s Bartošem a žárlivosti jejího manžela Františka Hladěny).

V pardubickém bytě Krupkových se tak postupně soustředila Bartošova ilegální činnost [66]. Hana také navázala důležitý kontakt s kpt. Václavem Morávkem (jedním ze slavné trojice odbojářů „Tři králové“), čímž parašutistům zprostředkovala napojení na důstojníka A-54 Paula Thümmela.

Spolu s Taťanou Hladěnovou jezdila do Prahy do bytu manželů Moravcových na Žižkově, který sloužil jako významná odbojářská křižovatka. Doma v Pardubicích pak Hana pomáhala Bartošovi se šifrováním a dešifrováním rádiových depeší do Londýna. Mimo jiné zajišťovala spojení na záhytný bod pro paravýsadky v Lázních Bělohrad (u odbojáře Jana Vojtíška) a pomohla také ukrývat další členy Silver A – parašutisty Josefa Valčíka a radiotelegrafistu Jiřího Potůčka.

Bez pomoci Hany a Václava Krupkových by parašutisté operující na Pardubicku měli své poslání mnohem obtížnější.

Dne 27. května 1942 došlo v Praze k atentátu na Reinharda Heydricha. V jeho důsledku se rozběhla heydrichiáda – období brutálních represí vůči odboji. Alfréd Bartoš se v té době ukrýval u Krupkových, byt byl nemocný (léčil se z úpalu).

Hana mu nosila léky a pomáhala s ošetřováním [66]. Po atentátu ji Bartoš vyslal do Prahy zjistit u Josefa Valčíka (tehdy ukrytého u Moravcových), co přesně se stalo [66].

Hana se 28. května 1942 vrátila do Pardubic s informací o útoku [66]. Během dalších dní Bartoš v bytě Krupkových přijímal řadu ilegálních návštěv z Prahy a dozvěděl se tak, že sedm parašutistů (různých výsadků) bylo soustředěno v kryptě kostela sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici

Krupkovi také krátce navštívila odbojáčka Marie Moravcová, která se u Bartoše stavila cestou s potravinovou pomocí pro ukryté parašutisty. Požádala Bartoše o jed pro případ zatčení a Hana jí na Bartošův

pokyn poskytla svou kapsli jedu (tzv. Kali). Marie Moravcová ji poté skutečně použila k sebevraždě při zatčení 17. června 1942

LIDSTVO: Posun, zkáza nebo humbuk

George Švehla 2025

V poslední době se objevuje nějak podezřele moc podivných zpráv hraničících s fantazií. Na příklad objev gigantických prostorů pod velkou Cheopsovou, jinak známou jako Chufuovou a nebo Velkou pyramidou v Egyptě. Chufuova pyramida – Wikipedie Tyto mají být staré 38 000 let a 10x větší než vlastní pyramidy. 8 jakýchsi obrovských studní, každá 640 m hluboká a v té hloubce všechny sedí na dvou stavbách a prostorách tvaru kvádru, každý o hranách 80 metrů dlouhých.

<https://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-14516659/Scientists-discovered-vast-city-underneath-Egypt-Giza-pyramids.html> Pokud se potvrdí že to skutečně tak je, historie lidstva bude muset být přepsána.

Další podivnost jsou signály které vysílá vesmírná sonda Voyager 1. Tato nejvzdálenější vesmírná sonda vytvořená lidmi a vypuštěná roku 1977, zaslala zprávu, kterou by podle vědecké veřejnosti neměla možnost zaslat. Nabízí se hypotéza zda nějaká vyšší inteligence se napojila na vysílání sondy a její pomocí tak zaslala zprávu Zemi.

<https://www.youtube.com/watch?v=Gpl3ahOo1HM>

Tato zpráva byla nalezena pomocí kvantového počítače s AI procesorem Majorana 1 od Microsoftu. Dříve byl příjem hodnocen jako nežádoucí šum. Pokud se zpráva bude opakovat a nebo se jinak potvrdí jako pravdivá, potom se dozvíme, že nejsme v kosmu sami.

Třetí fantasticky znějící zpráva je, že přicházejí signály od Proximy Centauri B, zachycené pozemními radioteleskopy minulý rok.

https://www.youtube.com/watch?v=Z-9i0aGuM_0

Ve vědeckých kruzích nastalo horečné pátrání a pozvolna se ukazuje že to asi bude omyl a signály jsou prý tvořeny vesmírem. Pátrá se však dále.

<https://www.youtube.com/watch?v=m515z9Yh3DY>

Tato zpráva provětrala mého pamatováka a hlavou proletěla vzpomínka na doby v letech padesátých v minulém století. Tehdy, jako dospívající dacan, jsem odebíral časopis „Mladý technik“, který časem metamorfoval do „Věda a technika mládeži“, ve kterém, mimo jiné vědecko - technické informace vycházely na pokračování SCI-FI, tehdy vědecko – fantastické romány od Vladimíra Babuly. Tyto romány se odehrávaly v rozvinuté komunistické společnosti budoucnosti. První pod jménem „Signály z vesmíru“ pojednává o oživení letce Seversona který zahynul na dalekém severu Amundsenovy výpravy a následně zachycení signálů z Proximy, jakési volání o pomoc. Ten druhý byl vlastně pokračováním, lidstvo se rozhodlo vyslat na Proximu raketoplán Paprsek s mezinárodní posádkou. Nakonec doletěli pozdě, civilizace na Proximě se zničila nukleární válkou a výprava tak začala zkoumat blízkou planetu Kvarta, na které byly podmínky k životu podobné těm na Zemi. Nechyběla ani zápleтка zlých kapitalisticky myslících jedinců, jak bývalo tehdy v literatuře zvykem. Obě knihy jsou různě na internetu, třeba zde: <https://www.scribd.com/doc/102686533/Babula-Vladimir-Planeta-Tri-Slunci> <https://www.databazeknih.cz/knihy/oceanem-svetelných-let-signaly-z-vesmiru-231331>

Čtvrtá znepokojivá zpráva je z NASA. Něco gigantického se pohybuje v galaktickém „current sheet“. Bing Videos Podle NASA jde buď o dosud neznámý úkaz a nebo o předmět vytvořený neznámou inteligencí, tedy ufony. Na rozdíl od známých, náhodně se pohybujících objektů, tento vykazuje organizovaný pohyb. Zatím nikdo neví o co zde jde a dále se pátrá.

https://www.youtube.com/watch?v=4tG_YTu66kY

Pátá novinka je čistá SCI-FI. Kvantum AI procesor Grok 3 nedávno odhalil tajemství kvantového tunelování – quantum tunneling. https://youtu.be/ZvSWJqE_kXg?t=20 Pokud se toto potvrdí a dále rozvine, tak cestování v časoprostoru by se mohlo uskutečnit. Paralelní světy a celé paralelní vesmíry by se otevřely lidstvu. Představte si sub atomovou částičku která dorazí k pevné bariéře kterou nemůže překonat. Milá částička se pomocí kvantového tunelování přemístí do minula a nebo budoucna, kdy tam ta bariéra není a tak postoupí dále. Pozorovateli by se to projevilo tak, jako že se částička před bariérou zastavila, zmizela aby se záhy objevila za bariérou v celé své kráse. Trochu náročné si něco takového představit na to naše mozky dosud zařízené nejsou. Šestá zpráva nám hlásá, že kvantum AI procesor Majorana 1 našel kvantový biomarker lidského vědomí.

Pokud snad ano, tak by to znamenalo buď posun lidské společnosti do hvězdné budoucnosti a nebo jeho naprostou zkázu. Kdyby jsme pak přenesli záhadu lidského vědomí na kvantové počítače, tak mám dojem že by se s lidstvem moc dlouho neobtěžovaly.

Poslední podivnost se nedávno udála na LHC – Large Hadron Collider – Velký Hadronový urychlovač. Tento byl vypnutý a odpojen od zdrojů energie v době údržby. V tuto dobu zaznamenaly detektory srážku dvou částic, jako by šlo o experiment při plném provozu. Vědcům tento jev zamotal halvy. Vynořilo se hafo hypotéz jak se to vůbec mohlo stát a žádná tento jev nevysvětluje. Veškeré údaje byly několikrát ověřeny a ukázalo se, že detektory i záznam pracovaly bezchybně. Co způsobilo tyto přízračné signály nikdo neví.

<https://www.youtube.com/watch?v=3gY0zGguEI8&t=43s>

Podobných zpráv jsou na internetu čtyři přehršle, vybral jsem jen několik. A tak nevím, ale vtírá se mě myšlenka, že celý kosmos a také my žijeme buď uvnitř jakési počítačové simulace, A scientist may have just proven that we all live inside a computer simulation a nebo, že umělá inteligence, která je v těchto pátráních používána, si bez našeho vědomí vytvořila své vlastní a s ním spojený smysl pro humor a teď si z lidského plemena tropí šprťouchlata.

Zatýkání arménských kněží. Vláda se obává mocenských choutek Moskvy

Alex Švamberk Novinky = RP

V Arménii ve středu zadrželi 14 lidí včetně několika vysoce postavených kněží Arménské apoštolské církve. Mezi nimi je i arcibiskup Bagrata Galstanjana, který stál v čele Tavuské eparchie a loni vedl protivládní protesty. V pátek zadrželi dalšího arcibiskupa Mikaela Adžapachjana z eparchie Širak. Premiér Nikol Pašinjan označil zatýkání na své facebookové stránce za úspěšné odvrácení „zločinné oligarchie duchovenstva“ destabilizovat Arménii a převzít moc.

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svaté budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené..**
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537**
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00.
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 30.června Léta Páně 2025

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Jiří Xyz	- \$105.00
Helena Kapel	- \$15.00
Líba Bárta	- \$15.00
Vanda Venglarcikova	- \$15.00
Frank a Stáňa Lohr	- \$55.00
Tanya Smetanova-Rovnanik	- \$35.00
Peter a Libera Kamensky	- \$55.00
Zuzana Veselsky	- \$25.00
Vladimir a Paula Bohdan	- \$25.00
Petr a Elena Stránský	- \$5.00
Igor Klein	- \$5.00
Vladimir Charous	- \$5.00

**Přijďte na výtečný tatarák
svíčkovou či guláš
do Glebe Sydney
Tommys beer restaurant**

Dopis

Vážený pane vydavateli,
nevím, proč si stěžujete, že vám odchází předplatitelé do záhrobí. Copak nedostáváte podporu od vlády či od Ministerstva zahraničních věcí čili České republiky, nejsou tu bohatí Češi? Třeba jen na Tasmánii jsou populární dvě české firmy, o kterých se píše, jak podporují krajany, nemáme snad v Austrálii pár českých milionářů, pro které bylo jako nic vám ročně dát pár tisíc na podporu Novin?

S pozdravem Petr Dvořák

Vydavatel:

Bohužel situace je zcela neradostná. V dávných dobách jsem oslovil bohaté krajany, včetně oněch na Tasmánii ba i v Sydney, ale těmto movitým jedincům se dokonce zdálo moc peněz i na předplacení jediných Novin. Australská vláda nikdy nedala žádný příspěvek, dokonce ani v podobě inzerátu.

Poslední podporu Novin on Ministerstva zahraničních věcí jsme dostali před nástupem paní generální konzulky Flanderové, která odmítla nejen dál předplácet noviny pro konzulát, ale dokonce i dávat pár Novin, které mne zbydou do čekárny generálního konzulátu.

Taktéž honorární konzulové nebo Czechtrade Noviny neodebírají.

Generální konzulka paní S., mne dokonce vyhodila z výstavy spolu pořádané konzulátem jako nežádoucí osobu a nezvaného hosta. Kupodivu tři lidé, kteří na výstavu přišli se mnou, nikomu nevadili.

Kdo mi jediné finančně pomohl či pomáhá je pan hudebník na penzi a můj korektor Slova vydavatele a pak čtenářové, kteří dají pár dolarů navíc, když si předplácí tyto Noviny.. Dokonce teď zvedli poštovné o dvacet centů za dopis.

Už nyní jsem v situaci, kdy musím přispívat na tyto Noviny z mojí penze. Jsme jediné Noviny nejen NSW ale v celé Austrálii žijící pouze z darů čtenářů. Píšeme o poměrech tady i v kotlině, zveřejňujeme dopisy čtenářů, a vůbec nám jde o to, aby Česko mezi krajany nezapadlo, a to, se domníváme, je snad i krajanů zájem, nebo snad ne?

Fascinující jsou pro mne místní usedlíci, kteří na jedné straně říkají, že je politika nezajímá a pak jdou volit na konzulát politiky.

Dovolují si tudíž poprosit krajany, kteří umí tak dobře na Facebooku psát, a tady v Austrálii je snad deset různých facebookových stránek, jako například Češi a Slováci na Gold Coastu, v Brisbane, v Melbourne, v Cairns, Adelaide, v NSW atd, zda-li by nevytvořili zprávu, že nutně potřebují nové čtenáře - odběratele.

Rád pošlu komukoliv vzorek Novin zdarma, pokud mi napíší, textnou adresu na mobilní telefon 0414 540 465.

Starí předplatitelé nám pomalu odcházejí, mnozí s námi byli desítky roků a velmi málo mladých se o dění v ČR a SR moc nezajímá nežli to, co se dozvědí na telefonu s rodinou.

Broome.

George Švehla

Také jsme navštívili dosti těžko přístupnou oblast na severozápadu klokaniho kontinentu, Kimberleys. Tato oblast má rozlohu 421000 km čtverečních, vešla by se tam celá Kalifornie a ještě by zbylo a nebo dvě Velké Británie i s Irskem. Na celém území žije 28 000 lidí, z toho skoro polovina domorodců. Většina jich žije v okrajových městech Kununurra, Hall's Creek, Derby a Broome.

Jakousi bránou této oblasti je tropické městečko Broome, ležící na poloostrově mezi Roebuck Bay (Srňčí zátoka) a Indickým oceánem. Je položeno zhruba 2 200km na sever od hlavního města Západní Austrálie, Perth a žije v něm kolem 14 000 obyvatel, z toho značné procento domorodců s tmavohnědou až černou pletí. Nedaleko středu města je „Broome International Airport“ odkud je letecké spojení se zbytkem Klokánie.

První Evropan který tuto oblast navštívil byl William Dampier v roce 1688 a znovu 1699. Mnoho pobřežních útvarů vděčí za svoje jména právě jemu. V roce 1879 Charles Harper doporučil, že tehdejší lovci perel v okolních oblastech by byli lépe podporováni bližším přístavem a jako nejvhodnější lokalitu jmenoval právě Roebuck Bay. A tak v roce 1883 John Forrest vybral toto místo pro budoucí přístavní město, které po založení dostalo jméno po guvernérovi Západní Austrálie Sirovi Fredericku Broomeovi.

Asi 7km od středu města leží známá pláž jménem Cable. Tato je tvořena oslnivě bílým a jemňoučkým pískem po celé své 22.5 kilometrové délce. Jméno má od toho, že právě odtud byl roku 1889 položen telegrafní kabel, který spojoval Austrálii se Singaporem a tak i zbytkem světa.

Historie města se točí kolem perel. V osmdesátých letech devatenáctého století to vše začalo sbíráním perlorodek kvůli perleti, ze které se tehdy vyráběla bižuterie, knoflíky a drobné umělecké předměty. A tak někdy v některé našli i perlu. Ovšem lovci perel v blízkém i širším okolí lovili daleko cennější kořist. Perly. Že to nebyla procházka růžovým sadem svědčí dnes už historický japonský hřbitov. 900 hrobů japonských potápěčů je zcela neúplné číslo těch kteří ztratili život při potápění a lovení perel. Skutečné číslo bude odhadem více jako dvojnásobné. K potápění používali staré klasické a těžké potápěčské výstroje s kulovitou kuklou a na dně sbírali tehdy ještě přírodní perlorodky. Na jejich památku je však také na hlavní ulici, jejíž střed tvoří pěkná parková úprava, postavena socha právě v tom historickém potápěčském skafandru a botách s olovenou podrážkou, vážící každá 25kg. Nyní jsou v okolí Broomu perlové farmy, kde se perly pěstují. Těmto perlám se říká „cultured pearls“. Perlorodky jsou vyloveny z mělkého dna zátoky a zručný technik perlorodku opatrně pootevře a vloží základ k tvorbě perly.

Není to však záležitost jednoduchá. Roční kvóta na vylovené „divoké“ perlorodky je 600 000 kusů a minimální velikost je 120mm. Tyto jsou stále sbírány potápěči, dnes používající moderní lehkou výstroj. Perlorodky jsou pak na farmě očištěny a uloženy do ochranných rámců, ponořeny do mělké, čisté a na živiny bohaté vody na zhruba 4 měsíce aby se zaklimatizovaly. Je to obvykle tichá a mělká zátoka. Divoké perlorodky se loví od ledna do března. V poslední době, z důvodů vysoké poptávky po perlách, se začalo i s pěstováním perlorodek v sádkách, kde je dokonalá kontrola

jejich růstu a zdraví. Po aklimatizaci jsou perlorodky v rámech vyzdvíženy ze dna a přemístěny do místnosti na zvláštním plavidle kde se děje vlastní „seeding“ vysoce zručnými technikami. Je to práce náročná a sezónní. Po tři měsíce takový technik pootevře a provede „seeding“ u 500 perlorodek denně. Pracuje se sedm dnů v týdnu, 14 – 18 hodin denně. Po tomto období technik specialista odjíždí obvykle domů s odměnou za práci více jak 100 000 klokaniích dolarů. Vlastní „seeding“ je velice delikátní operace. Technik perlorodku opatrně pootevře, pootevřenou „zašprajcuje“ a opatrně nařízne pohlavní žlázu. Do řezu vloží malé „jádro“, které tvoří štěpinka z Mississippi škeble a tato je spojena s perleť tvořící tkání. Po této delikátní operaci je perlorodka uzavřena, umístěna zpět do ochranného rámu a ponořena na první dva roky do vod zátoky. Během této doby je perlorodka periodicky čištěna a přiživována, i když vody oplývají bohatým phytoplanktonem, který perlorodky vyživuje. Za hodinu dovede jedna jediná profiltrovat 80 litrů vody obsahující tuto výživu.

Na mnoha farmách mají i prodejny perel, konají naučné výlety na lodičkách po farmě a nabízejí i občerstvení. Kolem „showroomu“ bývá pěkná parková úprava, kde jsou i výstražné tabulky aby návštěvníci dávali pozor na padající kokosové ořechy. Kdyby jednomu padl kokos na kokos, tak by z toho byl v nejlepším případě otřes mozku. Palma má více jak 5 metrů a kokos je čerstvý, těžký, plný kokosového mléka a kopry.

Perly se prodávají jednotlivě a nebo už zasazené do přívěsků prstenů a nebo navlečené jako náhrdelníky. Ceny se pohybují podle velikosti, zbarvení a tvaru. Nejlevnější stojí kolem 300 klokaniích dolarů a pěkný kousek perly jižních moří 18mm v průměru a dokonalého kulového tvaru může stát i 30 000. Zbarvení je od klasické perlové přes růžovou, zlatou do kouřové. Ostatně veškeré informace najdete na následujícím odkazu.

<http://www.williecreekpearls.com.au/index2.htm>

Za druhé světové války byl Broome bombardován japonským letectvem 3. března 1942 a za náletu bylo usmrceno 88 obyvatel. Od šedesátých let minulého století se ve městě a okolí začal rozvíjet turismus a nyní to je jedno z nejrychleji rostoucích měst v Klokánii. V turistické sezoně, která je tam v zimě když neprší, se počet obyvatel ve městě téměř zdvojnásobuje. Zimní teploty tam jsou mezi 15°C v noci a 29°C ve dne.

Na jižním konci pláže Cable je skalnatá výspa jménem Gantheaume Point. Zde můžeme za odlivu ve skále spatřit stopy dinosaura staré 130 milionů let. V této oblasti jsou velké rozdíly hladiny moře při přílivu a odlivu. Činí více jak 10 metrů. Proto asi 250 km na sever od města v Královské zátocy (King sound) je další zajímavost a to jsou, jak se jim zde říká, horizontální vodopády. Desetimetrový rozdíl mořské hladiny mezi přílivem a odlivem způsobuje velice čilé, až bouřlivé proudění vody ve skalních průrvách, za kterými jsou rozlehlé zátoky.

Město Broome se také pyšní historickým kinem. Jmenuje se Sun Pictures a promítá se v něm nepřetržitě od roku 1916. Budova je původní a je to jakýsi hybrid mezi normálním a letním kinem. Promítací sál připomíná velkou stodolu a je to vlastně konstrukce z dřevěných trámů obitá vlnitým plechem. Střecha a tři stěny. Ta, kde je promítací plátno chybí. Promítací plátno, za kterým jsou toalety, je na trávníku a prvních asi

15 řad „křesel“ je pod širým nebem. Zbytek pod střechou. Křesla jsou pruhy plátna v dřevěné konstrukci podobné té jak na starých lehátkách. Ostatně jsme v tropech a tak se aspoň jeden v křesle nepotí. V areálu kina jsou vystaveny staré promítačky a stěny zdobí snímky filmových hvězd z období mezi světovými válkami. Také tam mají vtipnou cedulku, na které oznamují kde jsou záchody. Doleva za plátno dámy, tedy Vivien a doprava páni, tedy Humphreys, s fotkami příslušných herců.

Na jih od města je Srňčí zátoka, zvaná Roebuck Bay a má také svoje atrakce. Mezi ně patří i věhlasné „schodiště na Měsíc“ tady zvané stairway to the Moon. Za příznivé konstelace hvězd a za jasného počasí se za odlivu ve vlnách zrcadlí vycházející úplněk. Hra stínů a světla vytváří představu schodiště a nebo žebříku k Měsíci. Ostatně podobný fenomén se koná na pláži Cable když zapadá sluničko nad Indickým oceánem. Jak se žhavá, rudá koule noří do vln, tak se na jejich vrcholcích její jas odráží a vytváří podobný dojem. Hlavní atrakcí Srňčí zátoky však jsou vodní ptáci. Tato zátoka má mezinárodní význam pro miliony stěhovavých brodivců a jiných pobřežních ptáků. V letních měsících, když je na severní polokouli zima, sem přilétají ptáci ze severní Sibíře. Na rozlehlých plážích, bahnitých březích a v mangrovových porostech najdou spoustu potravy. Někteří mladí ptáci zůstávají i po celý rok a vrací se zpět na severní Sibiř, kde hnízdí, až druhým a nebo i třetím rokem.

Město se pyšní i pěknými pěšími zónami s obchody, kavárnami, cukrárnami, pěknými parky a automatickými veřejnými záchodky, které jsou, jak je v Klokánii zvykem, zdarma. Jsou to jakási plastová jádra a od vstupu po odchod se děje vše automaticky. Ventilace, dezodorizace, toaletní papír, splachování, voda v umývadle a sušička rukou startují pomocí čidel. Jeden si tam připadá jako v začarovaném zámku. A divte se, všechno funguje! Protože jsme v tropech, kde v létě občas řadí cyklony a nebo tajfuny, tak většina budov je ze dřeva a plechu a nebo osinkocementových panelů. Zděných budov tu moc není a staví se tu maximálně do prvního patra. Ovšem nejvýstavnější budovy jsou hospody a hotely. Díky tropickému podnebí se tu prodá piva požehnaně. Jak jsem si tam nesl v kartonu 6 piv co jsem si koupil, tak ze skupinky na trávě, ve stínu stromu, sedících domorodců mě jeden starší zastavil a oslovil. Za těch 6 piv mě nabízel svoji dceru. Nabídku jsem nepřijal. Co s ní, žízeň by mě neuhasila, spíš naopak. Navíc, když by takovou místní krásku potkal průměrný Evropan, tak se lekne a osype.

Jsem odposlechl vtip dnes na FB:

Dělníci pracují na vysokém lešení na Pražském Hrade... u oken prezidentské kanceláře... a jednomu se chce na velkou a že nepoleze dolu a zpět a vydělá se do kýblu. Ovšem papír, co si vytřel zadek odletí do okna kanceláře. Běží tam to odchytit. Kolega se ptá zda to stihl když se vrátil na lešení a zdrcen odpovídá: “než jsem to stihl sebrat už to podepsal”.

V restauraci kolem mě prošla žena se salátem a řekla, "Viš, že se obětovala kráva, abys mohl jíst ten hovězí hamburger?"

Odpověděl jsem: "No, kdybys ji nesnědla její žrádlo, možná by ještě žila."

Společnost, kde Hitler je zbožštěn

Hana Lukešová 2025 NevPes

Většina lidí v Evropě, USA a na Západě považuje Hitlera za jednoho z největších zločinců na celém světě a nacistický režim se stal v našem uvažováním symbolem absolutního zla kvůli válečným zločinům a zločinům proti lidskosti, kterých se nacisté dopustili, spočívajících zejména v úsilí o systematické vyvraždění všech evropských Židů.

Bohužel ne všichni lidé na celém světě odsuzují nacistickou éru, dokonce někteří ji glorifikují a Hitlera obdivují. Jedná se zejména o příslušníky muslimských národů, poněkud palestinských Arabů. Nacistická literatura včetně Hitlerova Mein Kampfu je dostupná v oblastech pod kontrolou Palestinské samosprávy a Hamásu. Palestinské vedení vychovává své potomky k ohnivě nenávisti ke všem Izraelcům a Židům na celém světě, jak dokládá Charta teroristického hnutí Hamás, kde se doslova píše, že „Izrael bude existovat do doby, dokud ho islám nevymaže, tak jak vymazal vše před ním“.

Tato výchova nese své „trpké ovoce“. Palestinské rodiny pojmenovávají své syny po takových nacistech jako byl např. Adolf Eichmann, již nejmenší palestinské děti se učí bojovat se střelnými zbraněmi a granáty ve jménu radikálně islámské a nacistické ideologie, které mnohdy splývají. I obchody a školy v Gaze jsou pojmenovány po Hitlerovi, konkrétně „Hitler 2“ a patří k nejnavštěvovanějším obchodům v Gaze. Hitler je v Gaze zbožštěn, uctíván a oslavován, kladen téměř na roveň islámského proroka Mohameda.

Před pár dní vyšlo najevo, že rodina Bibasových, včetně dvou chlapců, kteří byli uneseni ve věku čtyř let a devět měsíců a jejich maminky byli krátce poté brutálně zavražděni teroristy z Hamásu v Gaze vlastníma rukama. Lze vůbec pochopit míru takové nenávisti na základě které jsou dospělí mladí muži schopni zabít lidi, včetně žen a dětí, jen proto, že jsou Židé? Co je to za společnost, kde smrt a genocida jiného národa je posvěcována jako nejvyšší hodnota? Co je to za společnost, kde její obyvatelé, včetně žen a dětí oslavují smrt žen a malých nevinných dětí, jen proto že patří k jinému národu? Taková společnost je v Gaze, kde se odehrálo hrůzné divadlo, při němž nejen teroristé z Hamásu, ale také gazanští civilisté, včetně žen a dětí, tančili a oslavovali, když teroristé vláčeli rakve s vyvražděnou rodinou Bibasových skrz ulice Gazy zpátky do Izraele. Zatímco i v nacistickém Německu se našli stateční lidé, kteří pomáhali pronásledovaným Židům, tak na druhé straně je pravdou, že v Gaze se nenašel jediný člověk, který by pomohl jakémukoliv unesenému izraelskému rukojmímu, ačkoliv Izrael nabízel vysokou finanční odměnu.

Stejně tak je naprosto šokující lhotejnost západních lidskoprávních organizací jako je Amnesty International, OSN, včetně jejího orgánu Rady OSN pro lidská práva, jejich představitelů včetně generálního tajemníka Antónia Guterreseho, Francescy Albaneseové, kteří zvěrstva Hamásu, včetně vražd izraelských dětí neodsoudili a naopak při každé příležitosti falešně obviňovali Izrael z „genocidy“, přičemž se nyní ukázalo, že se jedná o lži palestinské propagandy, což dokládá kontrast dobře vypadajících teroristů z Hamásu a nedávno propuštěných tří na kost vyhublých izraelských mužů ze zajetí Gazy. Nad jejich zuboženým zdravotním stavem se zhrzil americký prezident Donald Trump, který jejich zdravotní stav přirovnal ke stavu osvobozených

vězňů z koncentračního tábora Begen-Belsen krátce po skončení druhé světové války. Mějme na paměti, že takový nepřítel stojí proti Izraeli.

Její logika není logická

Hyena Neff

Nora se bojí hadice. Můžu na zahradě dělat cokoli a Nora se bude kolem mě motat. Sotva vezmu hadici do ruky, uklidí se pryč. Přitom nikdy, opakuji, že nikdy jsem nebyl takový pitomec, abych ji takzvaně z legrace postříkal. Nedělám takové fóry. Nechceš-li býti postříkán, nestříkej jiné, to je základní imperativ a řídím se jím.

Dobře, tak to je, bojí se hadice. Proč ale se nebojí wapky, tedy tlakové hadice? V sobotu jsem myl obě auta, to je na sobotu ušlechtilá činnost. Nora se kolem mě motala, překázela, pletla se do kabelu – a taky do hadice! Přitom wapka řve a z trysky to syčí a to neberu v úvahu, že zásah z wapky je určitě nepříjemnější než z obyčejné hadice.

Proč se neboj? Zeptejte se jí.

To neumíš zaštěkat?

To víte, že umí! Dovede to Gari i Nora. Gari štěká pořádně, klasicky, kdežto Nora spíš ječí. Rozdíl je i v tom, že Gari štěká v nouzových situacích: příchod pána od Rohlíku, kocour na zahradě a podobně. Nora ječí pokaždé, kdy odcházíme na procházku. Všichni musí vědět, že jdeme na procházku.

Ted' večer jsem seděl v pracovně a píšu a najednou slyším divné zvuky. Že by pes? Byly to zvláštní zvuky. Vstal jsem (s obtížením, berou mě furt ta záda), jdu se podívat – a Nora stojí dole pod schody, chce nahoru a dělá yt divné zvuky. Fakt ani nevím, jak je vyluzovala. Samozřejmě že jsem hned seběhl a pomohl jí. To nemůžeš zaštěkat, náno pitomá, káral jsem ji. Ale jenom v duchu.

Štěká se jen na pána od Rohlíku (Gari) a Nora ječí jen při odchodu na procházku.

Dole můžeš taky

Je šest, mělo by se jít dolů a vzít si něco k snědku. Vstanu od počítače (pomalu, berou mě záda) a povídám Noře:

“Pojď, jdeme něco sníst.”

Skoro mi nevěnuje pozornost. Líže si tlapu.

“Pojď. Dole si TAKY můžeš lízat nohu.”

Po chvíli vstane a cestou se zastaví u misky s vodou.

“Pojď. Dole máš taky misku s vodou.”

Nakonec mi dovolí ji odnést dolů. Nasypu jí misku. Všechno sní a podívá se na mě:

“To je všechno?”

Chod'te vpravo

Nora samozřejmě zná rozdíl vlevo – vpravo. Chodí se u levé nohy. Pět let už ji nosím – od operace páteře – do schodů. Beru ji tak, že ji mám na pravém boku, prostě – zvykl jsem si na to. Ona se vždycky staví k levému boku, takže ji musím přesunout. Už pět let.

Gari a Nora mají pelech u naší postele z Ljubiny strany, Nora u hlavy, Gari u nohou. Garinčin pelech je umístěný tak, aby ho mohla Nora obejít... zprava. Včera byl ale položený tak, že ulička se udělala vlevo od pelechu.

Nora odmítla projít. Kolem pelechu se chodí vpravo.

Je šťastná?

Nora v poslední době hodně spí. Abyste rozuměli, každý pes pořád spí. Spíš ale podržuje a jakmile se cokoli šustne, už je na nohou. Nora byla taky taková. Ted' ale spí tvrdým spánkem a musím ji budit.

Vede to k dilematu. Jako třeba dneska. Ljuba odjela do divadla, jsem s pejsky sám doma. Gari se mě drží. Když jdu nahoru, jde se mnou, sejdu dolů, mám ji v patách. Nora ale spí. Přitom vím bezpečně, že není ráda sama. Za mnou nahoru nemůže, protože od operace páteře před pěti lety nesmí na schody, ani nemůže. Co s tím? Probudil jsem ji a odnesl nahoru a uložil na pelíšek v mé pracovně. Je šťastná? Musel bych se jí zeptat, ale nebylo by to nic platné. Spí.

ZE ŽIVOTA: Máslo bez pinu

Ondřej Neff

Máme u nás ve vsi krámeček. Je to takový malý krcálek. Základní potraviny, nějaké to pití, drogerie. Taky si tam můžete vsadit sportku, na to mají speciální mašinu. Kromě toho je to výdejní místo. Objednáte si na e-shopu zboží a oni vám ho tam dodají. Dodám ještě, že ho provozuje vietnamská rodina a teď víte všechno, abych mohl začít s příhodou.

Zaskočil jsem si tam, protože došlo máslo. U kasy stojí pán a cosi vykládá. To tam bývá zvykem, v tom krámku. Lidi tam chodí i na kus řeči. Tentokrát to ale trvalo jaksi nadstandardně déle, takže jsem se přisunul blíže, abych vynaložil tlak. Pán se ke mně otočil a vtáhl mě do příběhu. Nechal si poslat do krámku balíček, ale nemá od něho kód.

„Balíček tam leží. Na moje jméno. Na dobírku, za dvě stovky. Nechce mi ho vydat, ptá se po pinu. Já nemám žádný pin. Nabízím jí občanku, ale ona chce pin.”

„No jo,“ povídám. „Jenže ona musí zanést kód do systému. Bez něho vám balíček vydat nemůže.“ „Když ale je na něm moje jméno a tady mám legitimaci a v ní je taky moje jméno. Adresa sedí. V legitimaci i na balíku. Je na dobírku. Tady mám dvě stovky. Zaplatím. Co je na tom špatně?”

„Nerozumím,“ vede svoji vietnamská prodavačka.

„Pin musí být pin. Ne legitimace. Pin.”

„Máte ho v esemesce v mobilu,“ říkám pánovi.

„Já si tu esemesku smazal,“ on na to. Napadlo mě, že smazat si esemesku není v mobilu zas tak úplně jednoduché a omylem to skoro nejde, ale nechtěl jsem do děje zabřednout moc hluboko.

„Taky vám určitě poslali mail. Vždycky posílají esemesku a mail.”

„Nenosím s sebou počítač,“ řekl ten muž. Nebyl jsem si jistý, zdali se tím chlubí anebo je to další námět k politování.

Mezi tím jsem stačil zaplatit svoje máslo a chystal jsem se k odchodu. Muž se naposledy pokusil prodavačku zlomit. Nenechala si vnutit legitimaci. „Ne legitimace. Pin. Ne pin, ne balíček,“ trvala na svém.

Muž odcházel za mnou. Venku pokračoval v lamentaci.

„Oni ho teď pošlou zpátky do Číny. Dovedete si představit tu škodu? Putoval přes půl světa sem a poputuje zpátky, protože ta ženská nechce legitimaci.”

„Potřebuje kód,“ pokrčil jsem rameny.

Svým způsobem měl pravdu. Je to skutečně škoda posílat balíček z Číny se šmejdem za dvě stovky. Tím větší škoda, že půjde zpátky, nebo ho možná hodí někam do šrotu. Ale není to vůbec největší škoda kupovat čínské šmejdy za dvě stovky? A je jedno, jestli mám kód nebo nemám?

Ale nahlas jsem to neřekl. To by se debata posunula z oblasti logistické do logické a etické. Takže jsem ho jen pozdravil a odešel se svým máslem. Bez pinu.

Dobrodružství afrického pašeráka

Benjamin Kuras 2025 pro deník TO

„Nejsem žádný pašerák, jsem řádný námořník,“ hájí se Mauritánec jménem Ely v rozhovoru pro španělský internetový deník El Español. V lecčemu musíme dát zapravdu, navigovat v moři panečku umí, jak se patří. Bez satelitní navigace, jen tak postaru, podle hvězd a obyčejného kapesního kompasu.

Vyplovává z mauretánského přístavu Nouadhibou a trefuje se do Kanárských ostrovů. Pokaždé, přesně, i když ne vždy přímo. Někdy se potřebuje vyhnout španělské námořní policii, která ledabyle rejdí sem a tam mezi Kanáry a Afrikou. Tak vypluje oklikou dál na západ do Atlantiku, pak se obrátí a dopluje na Kanáry z druhé strany, kde nikdo nehlídá, a odkud mu k nabrání extra rychlosti a k úspoře paliva ještě pomáhá atlantický proud. Pak tam vyloží na břeh své zboží, nebo ještě dřív nechá člun zadržet španělskou námořní policií ve španělských vodách. Ta ho i se zbožím dopraví na španělský břeh, na pár dní zavře, a pak nechá jako ilegálního imigranta deportovat zpět do Mauretánie. Letadlem, na útraty španělského státu.

Za měsíc či dva vypluje znovu. Za jednu takovou plavbu, trvající 2 až 3 dny, dostává zapláceno někdy prý až 6 500 eur, nikdy méně než 3 000. To podle objemu převáženého zboží a velikosti plavidla toto zboží pojímajícího. V každém případě je to víc, než vydělával rybařením za dva roky, aniž si mohl dopřát nějaké prázdniny, jakých si teď občas radostně užívá.

Jak to, že ho Španělé nezabásnou na několik let, jak by jim zákony umožňovaly? Je to díky tomu, že mu nemohou dokázat, že člun řídil, takže s ním musí zacházet, jako s tím pašovaným zbožím. Tím pašovaným zbožím jsou afričtí migranti, většinou silní chlapáci. A ti všichni do jednoho vypovědí (mají to jako podmínku plavby), že se do španělských vod nějak dořídili sami. Jako že každou chvilku někdo z nich podržel kormidlo, přišlápl na plyn, otočil volantem, mrkl na kompas, holt společné dílo, ryzí přehánění, žádné pašování. A všichni požádají o azyl. Španělé si je buď rozešlou sklízet rajčata a pomeranče, nebo se jich zbaví tím, že je pošlou Francouzům, a ti je pošlou Angličanům.

Bývá jich na jednom člunu 60 až 90. Jednou prý Elymu někdo nabízel 120, ale to coby zkušený námořník odmítl jako životu nebezpečné. Jízdné na migranta je minimum 1000 euro na okrajích, příplatek až 3000 za bezpečnější sezení uprostřed člunu, odkud se tak snadno při nějaké větší vlně nevypadne do moře. Ale Ely se pyšní, že jemu se nikdy nikdo neutopil. Ale bavit ho to prý přestává. „Už jen pár plaveb a pak sám vypluju a už se nevrátím,“ přiznává Ely, „nejspíš ale do Ameriky, donaviguju se až tam, tady chcipl pes.“

No, chcipl. Rybaření na atlantické straně Afriky je pro tamní malé soukromníky mizérie, ryby jim vychytávají až po Senegal obří traulery evropských korporací na kšeft do Evropy. A pak se divíme, že se ti malí afričtí soukromníci hrnou sem s optimistickou písní Alláhu Akbar. S pomocí stovek a možná tisíců námořníků jako Ely. Kdoví, ta treska, kterou jsme koupili včera v supermarketu, je možná zrovna jejich.

Ale v Elyho příběhu něco matematicky neštимуje a El Español se zapomněl zeptat. Devadesát pasažérů platicích třeba i jen tu tisícovku vychází na 90 tisíc. Z těch Ely dostává 6 000. Kdo vydělává těch zbývajících 84 000?

Soudruzi soukmenovci

Snad první hrob, který návštěvník sloupského hřbitova spatří, je ten, jehož náhrobek zdobí rudá hvězda. Nápis vytesaný do kamene oslavuje hrdinu. Někdo si tu ale trestuhodně pohrál s historií.

U nehybného těla klečí farář. Krev z rány na hlavě bezvládného muže barví dlažbu do ruda. Je pozdní večer devátého máje 1945 a na chodbě sloupského zámku právě umírá hrabě Kaspar Preysing. Ještě před pár minutami se snažil, aby skupina rozdivočelých ruských vojáků nevtrhla do bytu, kde byla i jeho manželka. Obcí se totiž nesly zprávy o tom, jak "zabavují" lidem hodinky a šperky a obtěžují ženy. Postavil se jim do cesty, přestože věděl, že před chvílí rozstříleli zámecká vrata. Ozvěnu posledního výstřelu, která se nesla zámeckou chodbou, už neslyšel. Zemřel rukou Petra Nimoviče Nazarenka.

Ten byl druhý den popraven velicím důstojníkem a jeho tělo zakopali vojáci do neoznačeného hrobu u jedné z německých vil.

Přišel rok 1948, tělo popraveného vraha bylo vykopáno a pohřbeno na místním hřbitově, kde se nad jeho ostatky už sedmdesát let tyčí oslavný náhrobek...

Záhadná smrt nejlepšího agenta českého odboje. Tělo nenašli, dokumenty zmizely

Jan Bohata 2025 iDnes

Člen nacistické NSDAP a vysoký důstojník německé zpravodajské služby Paul Thümmel vedl dvojí život. Za války byl nejvýznamnějším agentem československé vojenské rozvědky s krycím jménem A-54. Před 80 lety patrně zmizel v anonymním hrobě kdesi v terezínské pevnosti. Jeho příběh je ale opředen nejasnostmi, které v 50. letech začaly zajímat komunistickou StB.

„Nástup! Bez osobních věcí,“ rozezněl řev esesáka dvoreček před samotkami terezínské Malé

pevnosti. Ostřílení muklové věděli, že tohle nevěstí nic dobrého. Vězeň, jemuž byl rozkaz určen, měl přidělené jméno Petr Toman, národností Holanďan, profesí vojenský atašé.

„Hodně jsem věděl,“ šeptl vyvolaný spoluvězni, českému policejnímu komisaři Jaroslavu Ženatému. Mělo se tak stát 20. dubna 1945, krátce po 16. hodině. Shrnuje to také „Černý sešit“, deník, vedený vězeňským kápem Mirko Charvátém.

Obávaný velitel Malé pevnosti Heinrich Jöckel obdržel rozkaz z pražské řídicí úřadovny gestapa k exekuci. Tomanova poslední cesta vedla na šance Malé pevnosti. Popravu zařizoval esesák Willy Schmidt, asistoval sám Jöckel.

„Rozkaz dálnopisem poslal komisař Willy Leimer,“ vypověděl po osvobození Jöckel. Kdy, kde a pod jakým jménem byl zastřelený zaevidován a pochován, na to odpovídal vyhýbavě.

Jasně bylo jen to, že pod Tomanovým jménem se skrýval Paul Thümmel, nejvýznamnější agent československé vojenské zpravodajské služby s krycím jménem A-54.

Jako mnohé v jeho příběhu, ani datum popravy a místo hrobu, nebylo jasné. Personál exhumační komise Zemského národního výboru v Praze, fungujícího od v léta 1945, odhalil v Malé pevnosti hromadné hroby i jednotlivá těla, Thümmela ovšem neidentifikoval.

„Písemný materiál k případu Thümmel byl uskladněn v sedmi pytlích, které byly později zničeny a nelze podat jejich rekonstrukci,“ shrnuje zpravodajský dokument z roku 1946, analyzující činnost odbojové skupiny Tří králů a jejich kontakty s A-54.

Souboj krtků

Zdi Malé pevnosti byly Thümmelovým domovem takřka tři roky, definitivně jej gestapo zatklo po smrti štábního kapitána Václava Morávka v předjaří 1942. Nositel Čestného odznaku NSDAP ve 30. letech působil v drážďanské pobočce Abwehru, německé armádní rozvědky

Spolupracoval též s československými vojenskými zpravodajci pod krycím kódem A-54. Po okupaci českých zemí byl v kontaktu s hrdinou odboje Václavem Morávkem. Na živu Thümmel podle výpovědí gestapáků zůstal díky jejich kolegovi, radovi Wilhelmu Schultze z protišpionážního oddělení.

„Rozkaz k popravě musel dát Leimer. Schultze jej chránil a nechtěl dát popraviti. Jak dodatečně zjištěno, stál Schultze v anglických zpravodajských službách,“ vypověděl po osvobození úředník tajné policie Alfred V polosvětě špionáže nejsou věci tím, čím se zdají být. Pokud byl opravdu Schultze „krtek“ Britů v pražské řídicí úřadovně gestapa, pak o osudu německého velezrádce A-54 rozhodoval sovětský špion, protože nepotvrzené legendy tvrdí, že Leimer pracoval pro Moskvu. Vyslechnut nemohl být nikdo, Schultze zmizel a Leimer byl v Sovětském svazu úředně popraven.

Medvěd píše do Prahy

Masomlýnek politických procesů na počátku 50. let začal požírat vlastní aktéry. A StB znovu začal zajímat A-54. Terčem byl teď generál Bedřich Reicin, který byl nakonec popraven spolu s Rudolfem Slánským. V československých věznicích si odpykávalo tresty několik gestapáků, pro StB zajímavých. Patřil k nim i Wilhelm Clemmens a tajní jej začali opět vyslýchat.

Plán zahrnoval mimo jiné Clemmensovou eskortu do věznice na Pankráci, případě do konspiračního objektu Hřebeny. Clemmens v obsáhlé výpovědi potvrdil, že Thümmel byl pro Němce velkým zrádcem. K případu Reicin a jeho možnému spojení s A-54 neuvedl nic, co StB zaujalo.

Důstojníky zajímala také agentura britské tajné služby IS u gestapa v Praze. „Slyšel jsem, že mělo jít až o šest lidí, osobně to považuji za holý nesmysl. Ti, kteří v exekutivě něco znamenali, neměli s IS určitě žádný styk a druhá garnitura by IS byla toliko na obtíž,“ vypověděl Karel Schnabel, navzdory nízké šarži bývalý specialista na zpravodajské hry u tajné státní policie.

Znovu se StB o A-54 začala zajímat v druhé polovině 50. let v rámci akce Rekonstrukce. Jejím cílem bylo vytvořit seznamy občanů, kteří se „ušpinili“ za okupace spoluprací s německými bezpečnostními složkami.

Tehdy totiž jedné svědkyni dorazil do Prahy dopis, v němž figuroval „Bär“, Medvěd. Šlo o jedno z řady krycích jmen Paula Thümmela. Ani tentokrát se ale nepodařilo potvrdit, že starý agent „vstal z mrtvých“ a rozehrál ve spolupráci se západními Němci či Američany novou zpravodajskou hru.

Je Trump problémem?

Drieu Godefridi 10. června 2025

Poté, co americký prezident Donald Trump rozpoutal celní válku a vytáhl do boje proti Číně, se hodně mluví o strategii, chybách a „krutosti“ Američanů. O Číně se mluví méně. Zde jsou tři fakta o vztahu Číny a Západu, které pomohou demaskovat zjednodušující myšlení, které mnozí tak ochotně přijímají.

1. Čína způsobila smrt mnoha lidí

V době, kdy ve světě řádil COVID-19, se tak moc řešily vakcíny, že mnoho lidí zapomělo, že vakcíny byly pouze odpovědí na původní problém: virus. Ať už COVID-19 unikl z laboratoře nebo se rozšířil z „mokrého trhu“, nese za jeho rozšíření odpovědnost čínský komunistický režim.

Čína tvrdě potlačuje jakýkoli pokus o identifikaci zdroje viru, stejně jako po léta dělala vše pro to, aby situaci co nejvíce zamlžila. Zdá se, že na začátku všeho byla nedbalost, za ní však rychle následovaly úmyslné lži o tom, že virus není přenosný z člověka na člověka. Zatímco Čína omezila vnitrostátní dopravu, aby zamezila šíření viru, tak s podporou Světové zdravotnické organizace (WHO) nechala miliony svých občanů cestovat do zahraničí. Země, které Číňanům v cestování bránily, byly obviňovány z „rasismu“.

Tchaj-wan WHO před nebezpečím přenosu varoval, ale WHO se toto varování rozhodla ignorovat – evidentně z „politických důvodů“, Čína totiž Tchaj-wan neuznává. Škody nabyly historických rozměrů. Popírání přenosnosti viru z člověka na člověka Čínou byl zločin. Ve Spojených státech zemřely na COVID-19 více než 2 miliony lidí, v Evropě více než 1,2 milionu lidí, a na celém světě přibližně 7 milionů lidí.

Podle Světové banky a MMF se světová ekonomika v roce 2020 propadla do nejhorší recese od 2. světové války. Místo očekávaného růstu HDP o 3,3 % došlo k jeho snížení o 5 %, což byl de facto pokles o 8 %. V peněžním vyjádření tato kontrakce odpovídá ztrátě několika bilionů dolarů. MMF odhadl kumulativní ztrátu HDP v letech 2020 a 2021 na 9 bilionů dolarů, to je více než HDP Japonska a Německa dohromady. Podpurná opatření (zkrácené úvazky, podpora firem) zvýšila zadlužení států. Odhady ekonomických ztrát v důsledku COVIDu-19 se pohybují od 10 do 20 bilionů dolarů. Těmto

obrovským ztrátám se dalo předejít, kdyby se Čína ve své samolibosti neuzavřela vůči světu.

Kromě toho Čína posílá do USA fentanyl – po roce 2019 "jen" jeho prekurzory – a další smrtící opioidy. Člověka může zabít i jen několik zrněk fentanylu. V posledních pěti letech zemřelo na předávkování fentanylem více než 250 000 Američanů.

2. Čína krade duševní vlastnictví Západu

Odhady Čínou ukradeného duševního vlastnictví se liší podle zdroje a metody výzkumu. Zpráva Americké komise pro krádeže duševního vlastnictví (US Commission on the Theft of Intellectual Property) z roku 2017 odhadla ztráty americké ekonomiky způsobené padělanými produkty, softwarovým pirátstvím a krádeží obchodních tajemství ze strany Číny na 225 až 600 miliard dolarů ročně. Cyber Brief odhadl, že „když se započítávají neodhalené a neohlášené případy špionáže“, tak by celkové ztráty amerických firem mohly činit až 5,6 bilionu dolarů ročně.

Evropská komise přiznala, že porušování práv duševního vlastnictví Čínou, jako jsou krádeže obchodních tajemství a nucené transfery technologií, způsobují evropským společnostem „nenapravitelné škody“. Tyto ztráty jsou významné i proto, že odvětví, ve kterých hraje duševní vlastnictví hlavní roli (farmaceutický průmysl, automobilový průmysl a technologie), tvoří v EU téměř jednu třetinu pracovních míst a 80 % vývozu z EU. Podle jednoho odhadu způsobují krádeže duševního vlastnictví firmám v EU roční ztráty ve výši 50 až 150 miliard eur – tento odhad zahrnuje i ušlé příjmy způsobené prodejem padělaných výrobků a dopady na inovace a zaměstnanost.

Vzorec je všeobecně známý: západní společnost investuje roky do výzkumu a vývoje, uvede na trh inovativní produkt a brzy potom se objeví jeho téměř identická kopie z Číny za mnohem nižší cenu. Žádné náklady na vývoj, žádní prostředníci, jen přímý přístup na stejný trh s dotovanými cenami, kterým původní společnost není schopná konkurovat. Může tohle nějaký vynálezce vůbec vyhrát?

Strukturální krádeže jsou a zůstanou jádrem čínského modelu. V kombinaci s „volným obchodem“ – svobodným podle jména, nikoli v praxi – to Číně poskytuje nespravedlivou a téměř nepřekonatelnou výhodu při budování globální moci.

Zdá se také, že Čína má působivou tradici nerespektování jakéhokoliv závazku, ke kterému se zaváže – jmenujme například nesplněné závazky vůči Světové obchodní organizaci, slib nemilitarizovat své umělé ostrovy v Jihočínském moři, které byly během několika měsíců militarizovány, a odmítání dodržovat standardní účetní postupy. Někdo by takové chování mohl považovat za problematičké.

3. Neexistuje žádný čínský stát ani společnost, existuje pouze Maova strana

a) Čína je uzavřený trh. Čína omezuje a znemožňuje zahraničním investorům přístup do určitých strategických odvětví, jako jsou telekomunikace, energetika, média a finance. I sektory otevřené pro zahraniční investory vyžadují specifické licence, které je často obtížné získat. Prakticky ve všech sektorech musí západní společnosti vytvořit společný podnik s čínskými „partnery“, kteří v takovém podniku drží většinový podíl. To s sebou nese nucený přenos technologií a ztrátu provozní kontroly. Administrativní procesy pro získání schválení a certifikace jsou netransparentní, zdoluhavé a podléhají svévolnému výkladu, což znevýhodňuje zahraniční společnosti. Čínské státní a soukromé společnosti navíc těží z dotací, zvýhodněných půjček a privilegovaného přístupu k veřejným soutěžím, což je proti západním

společnostem zvyhodňuje. Navzdory vstupu do Světové obchodní organizace (WTO) v roce 2001 má Čína vůči importu zahraničního zboží stále necelní překážky, jako jsou specifické technické normy a přísné kontroly, které ztěžují dovoz zahraničních produktů. V odvětvích, jako jsou výroba oceli a elektroaut, čínská nadprodukce podporovaná vládními dotacemi zaplavuje domácí trh a vytlačuje tak dovážené produkty z trhu. Přísně kontrolován je také přístup k internetu, což omezuje schopnost západních společností fungovat v digitálním světě bez splnění přísných požadavků, jako je místní ukládání dat. Technologické společnosti musí dodržovat předpisy o kybernetické bezpečnosti, včetně sdílení citlivých dat s úřady.

Shrnuto a podtrženo, Čína masivně vyváží své zboží na Západ a současně dělá vše, co je v jejích silách, aby zabránila dovozu zboží ze Západu: a toto trvá již 30 let. Až do Trumpa byly západní trhy pro Čínu otevřené, zatímco Čína západním společnostem svůj trh všemi prostředky uzavírala.

b) Komunistická strana Číny je všude. Mýtus, že se Čína demokratizuje prostřednictvím obchodu, byl postaven na myšlence, že čínské společnosti jsou oddělené od režimu. Tak tomu ale není: v Číně je Komunistická strana Číny všudypřítomná. Čína není stát v západním smyslu slova, žádný čínský orgán není oddělený od politické moci. Existuje pouze Komunistická strana Číny – žádná čínská společnost, žádný generální ředitel, a dokonce ani žádný lékař nemůže pracovat bez jejího souhlasu.

Komunistická strana Číny je v zásadě stále stranou Velkého kormidelníka Mao Ce-tunga. Jeho politické kampaně „Velký skok vpřed“ (1958-1962) a „Kulturní revoluce“ (1966-1976) udělaly z Mao možná největšího masového vraha v historii. Historici odhadují počet jeho obětí zemřelých v důsledku hladomorů, politických čistek a poprav na 30 až 70 milionů. (Frank Dikötter, Mao's Great Famine, 2010; Jung Chang a Jon Halliday, Mao: The Unknown Story, 2005, česky Mao: Příběh, který možná neznáte, 2006) Samotný Velký skok vedl k jednomu z nejsmrtelejších hladomorů vůbec, za oběť mu padlo 15 až 45 milionů Číňanů. (Jang Ťi-šeng, Tombstone: The Great Chinese Famine, 1958–1962, 2008)

Často se říká, že dnešní Komunistická strana Číny je jiná než v minulosti. Ale to je nesmysl. Mluvíme o jedné a téže straně, která tvrdí, že do značné míry sleduje jednu a tutéž ideologii. V sociálních médiích – a v posledních letech stále častěji i na veřejnosti – se s Mao Ce-tungem znovu ztotožňuje.

Představte si, že by v roce 2025 byla v Berlíně stále u moci NSDAP a prezentovala by se jako otevřenější a tolerantnější, než byla v letech 1933 a 1943, ale přitom by se stále odvolávala na stejného vůdce a stejnou ideologii? Co bychom na to asi tak řekli?

Čínský globální projekt je otevřeně hegemonický. Vše, co čínské „firmy“ na Západě získají a ukradnou, využije čínský komunistický režim k tomu, aby se stal dominantní světovou velmocí. Režim prezidenta Si Ťin-pchinga vyvolal celosvětovou pandemii, lhal o ní a kategoricky za ni odmítl nést jakoukoliv odpovědnost. Pokud se i nadále necháme vysávat režimem, který nikdy nehraje podle pravidel, skončí USA stejně jako Evropa: masivně deindustrializované, strategicky závislé a v dobách krize slabé. Zdá se, že Trump je alespoň prozatím odhodlán takovou budoucnost odvrátit.

Donalda Trumpa můžeme kritizovat, můžeme kritizovat jeho metody, jeho někdy podivné poznámky a jeho impulzivní kroky, ale neztrácejme ze zřetele, že pokud jde o nutnost řešit nezákonné praktiky predátorského čínského trhu a reindustrializaci USA, tak má pravdu. Nikdo jiný to ani nezkusil.

Za komunistů

Vždy, když někdo říká, že za komunistů bylo líp, vzpomenu si na tuto fotografii. Krásná mladá žena s dítětem na klíně sedí u stolu, na kterém stojí malý vánoční stromek. Ona i děcko se upřeně dívají na portrét muže v uniformě. Rodina, která je sice pohromadě, avšak jen jako. Jeden její člen u stolu chybí.

Asi každý, kdo tento snímek spatří, si pomyslí, že vznikl za války, nebo krátce po ní. Muž, voják, padl a žena zůstala s dítětem sama. Jenže z druhé strany fotografie je napsáno „Vánoce 1949“. Tady cosi nehraje.

Chlapečkovi na snímku není ještě ani rok, a tak není možné, aby jeho otec přišel o život za druhé světové války. Záhada zmizí, pokud známe jméno muže na fotografii: Rudolf Pernický. Válečný hrdina, legenda čs. výsadkových jednotek, rodák z Krhové u Valašského Meziříčí.

Za 2. světové války prošel Polskem i Francií a dva roky působil jako instruktor našich parašutistů ve Velké Británii a 21. prosince 1944, tedy právě před 80 lety, seskočil jako velitel paraskupiny TUNGSTEN do okupované vlasti. Zde úspěšně bojoval proti německým nacistům až konce války.

Po jejím konci začal Rudolf Pernický studovat na Vysoké škole válečné v Praze a 20. září 1947 se oženil s Kamilou Poláčkovou. Jejich rodinné štěstí však netrvalo dlouho. K moci se dostali komunisté, a to, že někdo bojoval za svobodu své vlasti na Západě se rázem stalo smrtelným hříchem. Již 1. listopadu 1948 byl zatčen a v březnu 1949 ve zinscenovaném procesu odsouzen k 20 letům odnětí svobody. Měl vlastně štěstí. Původně pro něj totiž navrhovali trest smrti.

Ve vězení strávil dlouhých jedenáct a půl roku! Z toho velkou část v táboře Bytíz, kde otrocky dřel na těžbě uranu. Po letech vzpomínal: „Se vším se musíte vyrovnat. Ale někdy je to až k nepřežití. Půl roku po zatčení se mi narodil syn. Víte, jak mě bylo, když ho poprvé přivezli na Bory? Jak jsem ho křtil potokem slz? To těžko někdo pochopí. Z opavské věznice mě v roce 1951 odvezli na Slavkovsko a odtud na Jáchymov. Když jsem byl převážen, tak vždy jako nebezpečný vězeň – v řetězech. Rok i déle jsem nesměl mít návštěvu, a když za mnou mí blízcí přijeli, tak probíhala za kovovou sítí. To byly strašné roky. Viděl jsem syna, pozoroval jsem, jak roste a má svůj svět, kterému nerozumím. Nakonec mě v květnu 1960 na amnestii konečně pustili. Šel jsem rovnou domů, celý roztřesený, a když jsem procházel kolem dětského hřiště, zrovna si tam můj syn hrál. Šel jsem k němu, ale lekl se mě a utekl. To bylo strašné.“

Ani život mimo vězeňské stěny však nebyl pro Rudolfa Pernického jednoduchý. Nesměl nastoupit do žádného lepšího zaměstnání a jako „politicky nespolehlivý“ byl přidělen do cihelny v Libčicích. Pracovní podmínky byly zoufalé, býval často nemocný. Ředitel cihelny mu navíc vyhrožoval: „Odsud nikdy nevýjdeš!“ Trvalo dlouhé dva roky, než mohl ze zdravotních důvodů konečně nastoupit jako pomocná síla do skladu drogerie. V listopadu 1989 konečně přišla dlouho očekávaná změna. Po dlouhých čtyřiceti letech...

Vzápětí byl Rudolf Pernický rehabilitován, stal se prvním předsedou Konfederace politických vězňů a v květnu 1993 se dočkal zaslouženého povýšení do generálské hodnosti. Dne 28. října 2005, na samém sklonku života, byl navíc obdržel nejvyšší

vyznamenáním České republiky Řád Bílého lva I. třídy.

O necelé dva měsíce později – 21. prosince 2005 – odešel Rudolf Pernický navždy. Shodou okolností právě v den 61. výročí svého seskoku do okupovaného Československa. Právě dnes si tedy kromě 80 let, které od této chvíle uplynuly, připomínáme i 19. výročí úmrtí tohoto statečného, a přitom tak těžce zkoušeného muže.

Nezapomínejme na něj, ani na to, kdo mu toto utrpení způsobil. Ne, za komunistů opravdu nebylo líp!

Útěk Rudolfa Vrby a Alfreda Wetzlera z Osvětimi a jejich zpráva (1944)

7. dubna 1944 uprchli dva vězni, dvacetiletý Rudolf Vrba a o šest let starší Alfred Wetzler, z koncentračního tábora v Osvětimi - Birkenau. Dvojice slovenských Židů patřila k těm nemnohým vězňům Osvětimi, jejichž pokus

o útěk z tohoto dokonale střeženého táborového komplexu skončil úspěšně. Výjimečný byl však ještě v dalším ohledu. Svým útěkem se totiž pokusili nejen zachránit vlastní život, ale též informovat světovou veřejnost a především budoucí židovské oběti a představitele spojeneckých vlád o probíhající likvidaci evropských Židů. Jen několik dní po svém úspěšném útěku sepsali v Žilině, kam se uchýlili, přibližně šedesátistránkovou detailní zprávu o fungování největšího nacistického koncentračního a vyhlazovacího tábora. Podařilo se ji propašovat do Švýcarska, dostala se mj. na britskou ambasádu v Bernu, do Spojených států a do Vatikánu. Odvysílalo ji BBC a publikoval západní tisk. V době, kdy plynové komory v Birkenau běžely na plné obrátky a kdy začínaly deportace maďarských Židů do Osvětimi, chtěli Wetzler s Vrbou varovat, co ve skutečnosti znamená „přesídlení na východ“, jehož pravý smysl se nacistům v té době stále dařilo do značné míry držet v tajnosti. Věřili, že se jim tak podaří podnítit přijetí opatření, která by nacistický plán zmařila. Ani jedné z těchto tragických událostí se bohužel zabránit nepodařilo. Bez jednoznačné odpovědi zůstává otázka, proč ti, kteří byli s obsahem zprávy seznámeni, zejména pak představitelé maďarských Židů a spojenci, zatajili pravdu před oběťmi či nepodnikli dostatečné kroky k zastavení probíhající genocidy. Zpráva Wetzlera a Vrby se ale každopádně stala jedním z prvních podrobných písemných dokumentů očitých svědků o holocaustu. Potvrdila

autentičnost dosavadních zpráv o nacistických koncentračních táborech, jimž se často přísuzovala malá důvěryhodnost, protože popisovaly skutečnosti natolik hrůzné, že překračovaly představivost veřejnosti. Po válce byla využita v tzv. norimberském procesu a dnes je považována za jeden z nejdůležitějších dokumentů 20. století.

Walter Rosenberg (později si změnil jméno na Rudolf Vrba) se narodil v roce 1924 v Topolčanech na Slovensku. V patnácti letech byl po zavedení tzv. židovského kodexu vyloučen z bratislavského gymnázia. Dvakrát se neúspěšně pokusil utéct ze Slovenska přes Maďarsko, po druhém pokusu byl deportován do Majdanku a odtud po dvou týdnech, koncem června 1942, do Osvětimi. Tam byl, podobně jako Alfred Wetzler, vězněn bezmála dva roky. Zpráva, kterou spolu s Alfredem Wetzlerem po jejich útěku, koncem dubna 1944, sepsali, přinesla podrobné informace o geografické poloze vyhlazovacího tábora Osvětim-Birkenau, o způsobu masového vraždění v osvětimských plynových komorách, praktikovaného v té době po téměř dva roky, přehled nejdůležitějších událostí tábora od dubna 1942 (mezi nimi také vytvoření terezínského rodinného tábora a březnovou likvidaci zářijových transportů) a číselný odhad dosavadních obětí nacistického vraždění v Osvětimi. Popisuje se v ní klasifikace vězňů podle jejich „provinění“, pracovní a životní podmínky v táboře, selekce i systém ostrahy tábora. Do rukou spojeneckých vlád se zpráva dostala v červnu 1944. Vrba se v září 1944 přidal k partyzánskému hnutí. Po válce vystudoval v Praze Vysokou školu chemicko-technologického inženýrství a později proslul po celém světě jako odborník na biochemii mozku a výzkum cukrovky a rakoviny. V roce

1958 opustil komunistické Československo, dva roky působil jako specialista na biochemii na ministerstvu zemědělství v Izraeli. V šedesátých a sedmdesátých letech se věnoval výzkumu a přednášel na univerzitách v Anglii, Kanadě a v USA. Od roku 1976 byl profesorem farmakologie na lékařské fakultě University of British Columbia ve Vancouveru. Zemřel 26. ledna 2006.

Jako výjimečný svědek

holocaustu vystoupil ve čtyřech klíkových dokumentárních filmech na dané téma: „Genocide“ (součást seriálu „World at War“, režie Jeremy Isaacs, BBC, Londýn 1973), Auschwitz and the Allies (režie Rex Bloomstein, spolupráce Martin Gilbert, BBC, Londýn 1982), Shoah (režie Claude Lanzmann, Paříž 1985), Witness to Auschwitz (režie Robert Taylor, CBC, Toronto 1990). Publikoval řadu článků a studií o různých aspektech šoa a především autobiografickou knihu I cannot forgive, která poprvé vyšla v roce 1964 v Londýně a New Yorku a později také v Německu, Francii, Holandsku a Izraeli. U nás se objevila v roce 1998 pod titulem Vrba, Rudolf. *Utekl jsem z Osvětimi (Ich entkam Auschwitz)*. Praha: Sefer, 1998. 438 s. Druhé vydání se dočkala v roce 2007.

Také Alfred Wetzler, který zemřel 8. února 1988, sepsal v roce 1964 své vzpomínky. Vydal je však pod pseudonymem Jozef Lánik.

V lednu 2007 obdrželi oba státní vyznamenání Slovenské republiky in memoriam.

Letitá debata o Sudetech

Jan Ziegler 17. června 2025

Už Palacký a Švehla připustili odtržení Sudet od českých zemí. Zní to překvapivě, ale je to tak. Již 90 let před Mnichovem přišel jako první Čech - otec národa, jak byl Palacký nazýván, s myšlenkou na federalizaci Rakouska podle národností a nikoliv podle historických zemí.

V červnu 1848 byl František Palacký zvolen poslancem Říšského sněmu, v němž se stal členem ústavního výboru. Jako stoupenec austroslavismu tedy setrvání českých zemí v habsburské monarchii požadoval její federalizaci podle národnostního principu. V jeho představách to tedy znamenalo zrušení korunních zemí. Německé pohraničí by se odtrhlo od vnitrozemí Čech a Moravy a připojilo k Rakousku, zatímco zbývající české země s většinou slovanského obyvatelstva by se sloučily se Slovenskem v jeden celek.

Palacký pak měl překvapivě svého následovníka v jednom z nejschopnějších českých politiků první poloviny 20. století, šéfovi agrárníků a pozdějšímu předsedovi československé vlády Antonínu Švehlovi. Historik profesor Josef Pekař si 10. června 1917 do svého deníku poznamenal: „10.6. odpoledne u Zeithammera (český publicista a politik Antonín Otakar Zeithamer 1832 – 1919), Duchem svěží, Že večer u něho Švehla a řekl, že po případě vzdáme se německých Čech.“

Čeští představitelé si zkrátka dobře uvědomovali složitost situace v Čechách, na Moravě a zbytku Slezska, kde Němci tvořili zhruba třetinu obyvatel a stavěli se proti snahám o rozsáhlou samosprávu českých zemí. Palacký jim tedy vycházel vstříc. Byl ochoten obětovat pohraničí českých zemí, aby Češi získali v rámci Rakouského císařství rozsáhlou autonomii. Jeho nápad na spojení „zbytkových“ českých zemí se Slovenskem však byl nereálný. Rakouští císaři totiž byli zároveň králi uherskými a při uherských korunovačních obřadech slibovali, že zachovají územní celistvost Zemí svatoštěpánské koruny a oddělením Slovenska od Uher by svůj slib porušili. To si habsburští panovníci jaksí nemohli dovolit.

Palackému však nelze upřít konzistentnost jeho řešení. On obecně pro rakouskou říši navrhoval federalizaci na základě národnostního principu. Čili, jednotlivé národy by měly svoji samosprávu. Nepřál si rozpad habsburské monarchie, protože v ní viděl pro svoji vlast nejlepší řešení. Proto také svým dopisem z dubna 1848 odmítl pozvání za sebe i za Čechy na jednání celoněmeckého frankfurtského parlamentu, jelikož české země se v jeho představách neměly stát součástí sjednoceného Německa.

Na druhé straně byl však realista a chápal, že soužití Čechů s Němci v českých zemích by bylo velmi složité. Situace byla o to komplikovanější, že Čechy, Morava a Slezsko byly samostatnými zeměmi v rámci Rakouské říše s vlastní samosprávou a Moravané a Slezané v té době o nějaké bližší spojení s Čechami nestáli. František Palacký tedy navrhoval opustit princip historický a přijmout národnostní.

České státní právo spočívající v autonomii českých zemí v rámci habsburské monarchie ale čeští Němci odmítali, protože se domnívali, že by to vedlo k jejich útisku a oni by se stali občany druhé kategorie.

Palacký a Švehla byli pragmatici a proto připouštěli myšlenku na oddělení pohraničních oblastí českých zemí. Sami Češi tedy ještě desítky let před ostudným Mnichovem v roce 1938 byli ochotni přijmout toto radikální východisko s cílem otupit napjaté české-německé vztahy. Ty nakonec skončily v roce 1945 razantním řešením, ale to už je jiná kapitola.

Vydavatel doplňuje

Německá osídlování vesměs málo obydleného pohraničí počíná v éře vlády posledních Přemyslovců, především od poloviny 13. století, za Přemysla Otakara II.

Kolonisté přicházeli na pozvání českých panovníků, aby málo či zcela neosídlené pohraniční české oblasti kultivovali, hospodářsky oživili a tak také posílili moc panovníka oproti šlechtě. Češi totiž žili převážně v nížinách podél říčních toků a neměli zkušenosti s životem v horských oblastech.

Příchozí Němci tuto oblast osídlili, půdu zúrodnili a vesměs úspěšně zde hospodařili. Nejednalo se jen o obyvatele dnešního Německa, mezi kolonisty, kteří založili velkou část českých měst a obcí, byli i obyvatelé dnešní Francie, Belgie, Nizozemska, Švýcarska a Rakouska, postupem času se však poněmčili. Naproti tomu například Nymburk osídlili němečtí a holandští kolonisté, kteří se do 15. století počestili.

Mírová smlouva ze Saint-Germain z 10. září 1919 definitivně přiřkla sudetské území československému státu a sudetští Němci tak zůstali v roli početné národnostní menšiny. Podle údajů z roku 1921 bylo obyvatelstvo mnohonárodnostního Československa složeno z 6,6 milionů Čechů, 3,3 milionů Němců, 2 milionů Slováků (kteří byli spolu s Čechy v té době často počítáni do tzv. československého národa, Čechoslováků), 700 000 Maďarů, půl milionu Rusínů, 300 000 Židů a 100 000 Poláků, dále pak z Romů (Cikánů), Chorvatů a dalších etnických skupin. Němci tvořili jednu třetinu veškerého obyvatelstva českých zemí a cca 23,4 procent československé populace (čítající celkem 13,6 milionů). Mimochodem velká většina židů také hovořila pouze německy a jidiš.

Tajemství z Kavkazu.

Stará DNA přivedla badatele k neznámé indoevropské civilizaci

Rozhlas.cz – 2025 - Evoluční antropologové z Vídne a Harvardu zkoumali DNA obyvatel Evropy či Asie, kteří mluvili indoevropskými jazyky. Nález od éry lovců a sběračů téměř do začátku letopočtu je přivedly k dosud neznámé kultuře obyvatel Kavkazu a dolního Povolží. Na objev podobného významu čekala věda 200 let.

Některým z indoevropských jazyků mluví asi polovina obyvatel planety „Zajímá nás, proč proč uspěly, zda se to promítlo do chování lidí,“ uvažuje antropolog Vladimír Sládek.

K indoevropským jazykům patří jazyky slovanské a germánské i ty, které používají obyvatelé Indie nebo Íránu. „Studie dokázala pomocí starobylé DNA odhalit vývoj lidských skupin, které tímto jazykem pravděpodobně mluvily jako první a byly tak u zrodu něčeho, co překročilo hranice jejich území,“ upozorňuje vědec.

„Souvisí to s kulturou jámových pohřebišť ve východní Evropě,“ připomíná etolog Marek Špinka. Kolem roku 3500 před naší érou začali lidé z této kultury migrovat. „Jejich populace za

pár staletí rozrostly z desítek jedinců na desítky až stovky tisíc lidí.“

Vliv na romštinu

Jedna skupina migrantů putovala přes Írán do Indie a vracela se do Evropy kolem roku 1000, kdy u nás vládli Přemyslovci. S ní se dostali do Evropy například Romové. „Cestou romština nabrala slova z různých jazyků včetně řečtiny,“ poznamenává Špinka.

Tehdejší romské komunity podle něj žily od sebe ve velkých vzdálenostech, zato v těsné blízkosti lokálních kultur. Podobně slovanské jazyky ovlivnily jidiš, jazyk západogermánského původu. Dnes je na světě 6 až 7 tisíc jazyků, některými mluví i málo početné populace.

Autoři studie probádali kosterní pozůstatky 435 jedinců z různých evropských a asijských nalezišť z období 6400 až 200 let před naší érou. Ve výzkumu zohlednili i takzvané anatolské jazyky, jako je chetitština, které vyřadila řecká kultura.

Poznámka našeho čtenáře k Cikánům

Peter Adler nám napsal:

...no, já nevím, jak to je dnes, ale před mnoha lety jsem sepsal reportáž z jižních Čech, pokud si vzpomínám, z písku, kde tamní Romové vybydleli blok bytovek, v němž bydleli za hubičku, a pak se dosti drsné dožadovali nového ... tehdejší písecké úřady, myslím, že oprávněné, vyžadovali záruky, že jim z toho nevznikne začarovaný kruh ...

...naše reportáž, zveřejněna tenkrát v mladém světě, došla k závěru, že v tomto případě obvinění úřadu z rasismu je neopodstatněné, a tehdejší nejvyšší úřady s námi nesouhlasily, takže jsme měli průser, částečně také kvůli náznaku, že místní tajemník přihrával zakázky na opravy nějakému podniku, který patřil tamnímu cikánskému baronovi, čili kvalita odváděné práce a dodávka na čas byly hodně sporné ...

...a též si vzpomínám na nával českých cikánů, kteří si objednávali celá letadla (charter), v Kanadě vyžadovali politický azyl, že jsou v čechách pronásledováni ... já jsem to tenkrát řekl Radkovi Johnovi, kterej byl šéfem pubicistiky na Nová TV, ten to přidělil Pepikovi Klimovi, kterému jsem dal přímá spojení na kanadské vládní úředníky, od nichž jsem věděl, že to vládu sere, Pepik se na kanadskou vládu vykašlal, ale zato s jedním takovým TU-154 přiletěl a měl tam ve velkém detailů babiznu, vyzývající zbytek cikánů, aby se dali do kanady, že to je bezvadný a sociální dávky že jsou, o jakých se jim v Čechách nezdálo, navíc, že když dostanou ten azyl, můžou si odskočit zpátky do Čech, a ty kanadský dávky jim budou chodit i tam a budou se mít jak prasata ve frankrajchu ...

A kanadský velvyslanectví v Praze si tu reportáž natočilo na video a okamžitě odeslalo do Ottawy, mezitím kluk z Toronto sun si všiml, že ta babizna z velkého detailu Klimovy reportáže si našla bezvadný místo na rohu, kudy v Torontu chodili peněžní magnáti na obědy, tak tam žebrała, a když těm peněžním pytlům skočila pracovní doba, přijel pro ní chevrolet lumina a odvezl ji do příbytku, kterej, jak mi ten kluk řekl, a taky to zveřejnil, i s fotkama, byl plnej věci, na který by se on nezmohl ...dva dny po tom zveřejnění uvalila Kanada na Česko visa ...

shrnuto a podtrženo (summa summarum, řekl by vědec), zda se mi, že to děvče sice brečí pěkně, ale na nesprávným pohřbu ...

Racism

This isn’t just Labor’s agenda. The LNP backed it too. And it didn’t start in Canberra. It started overseas. It’s time to dump foreign intervention from Australian policy for the betterment of your kids future! - Here is a timeline of deception.

2007 – The United Nations declares a global plan.

The Declaration on the Rights of Indigenous Peoples (UNDRIP) is passed.

- Calls for land returns, Indigenous governments, new legal systems.
- Written in New York, not for Australians, but for all Western nations.
- Canada, NZ, USA, Australia—same wording, same playbook.

2009 – Kevin Rudd signs us on.

- No debate. No referendum. No public consent.
- Suddenly, “traditional ownership” and “sovereignty” become political tools.
- Both Labor and LNP adopt UNDRIP as policy—quietly.

2017 – The Uluru Statement is released.

- Marketed as a “unifying message”.
- Actually demands constitutional power (Voice), Treaty, and Truth-telling tribunals.
- Many Indigenous people reject it—but their dissent is ignored.
- Both Turnbull and Albanese promote it in different ways.

2019–2023 – QLD’s Path to Treaty begins.

- LNP Supports it under David Crisafulli and current LNP president Lawrence Springborg.
- In fact, many LNP councils (like Goondiwindi) participate directly, handing over land.
- Lawrence Springborg (LNP President) defends land handbacks while pushing Treaty under a different name.
- The LNP only backflips after the Voice loses—but by then, they’ve helped it along.

2023 – The Voice Referendum fails.

- 60% of Australians say NO.
- 85% of regional QLD says NO.
- But both parties continue the Treaty and land transfer agenda anyway.

2024 - LNP President Lawrence Springborg defends the first giveaway of township land in Western QLD to 5 families from Stradbroke island. This decision made Toobeah (100% white community) into a 10 acre town with the bulk of the town administered by an Aboriginal corporation in Brisbane. His decision is defended by David Littleproud MP for Maranoa and James Lister Mp for Southern Downs.

Now – Communities are being divided.

- Land is handed to Aboriginal corporations that don’t represent most Indigenous people.
- Locals are told they’ll lose access to land they’ve used for generations.
- Public spaces, parks, rivers, beaches—all now on the table.

—
This isn’t reconciliation. It’s colonisation in reverse—driven by the UN, enforced by our own parties.

Labor sold it with emotion.
The LNP helped build it quietly.
Neither side asked you.

Australians are being divided, distracted, and disempowered—by global doctrines we never agreed to.

It’s time to expose the system. And walk away from the parties that betrayed us.

Senator Lidia Thorpe calls on Indigenous Australians to ‘decolonise’ by planting Aboriginal flags and charging white people rent

Natasha Bita The Australian, 2025

Turncoat Senator Lidia Thorpe has urged Indigenous Australians to plant the Aboriginal flag on land and make white people pay to visit, to “assert sovereignty” over Australia. The former Greens senator, who defected to sit as an Independent, spoke of her ambition to run Blak Sovereign candidates in every state and territory, and outlined her provocative plans to “f*ck the colony” in a closed-door address to an anti-racism symposium organised by the Queensland University of Technology (QUT) in Brisbane.

“We have to organise and strategise and take over our land like they did,” the Victorian senator said to applause from the audience.

“We need to start putting our own flags into our own land and f*ck the colony.”

Hailing the academic conference as a “safe space”, Senator Thorpe ridiculed “white Karen” supporters of the voice referendum, claimed that police were launching daily raids on Nazis threatening to kill her, and declared that her ancestors had spoken through her to “tell off” King Charles.

“The death threats are every day, every day an AFP (Australian Federal Police) officer is raiding some Nazi that wants to kill me,” she said.

Senator Thorpe outlined her plan to seek re-election when her term expires in three years – and then hand her seat to the Blak Sovereign movement by creating a casual vacancy in the Senate.

“I have three years left but I’m gonna run again,” she said in a recording of her speech to the QUT academic symposium on January 23, obtained by The Australian on Tuesday.

“The media don’t know that. I don’t want be there for another six years.

“The only reason I’m going to run again is to win it back for the Blak Sovereign movement and then I’m gonna hand it to the next generation.”

Senator Thorpe said Blak Sovereign candidates could win the “bottom senate seat everywhere ... we can have (the) balance of power.”

Senator Thorpe, who earns a base salary of \$233,660, told the symposium how much she hates going to work in Parliament House.

“It is a very violent workplace that I have to go to, every parliament sitting,” she said.

“I hate going there, I hate dealing with the people I’ve got to deal with, but I have to do it for my people and for all our ancestors that are watching down on us.”

Senator Thorpe blamed her ancestors for her heckling of King Charles during his visit to

Australia last year, when she shouted that “you are not my king” and “f*ck the colony”, after he addressed the Great Hall of Parliament last October.

“It was my ancestors that threw me out into the middle there and told that king off, it was my ancestors that done that,” she said.

“I am just the body, I am just the mechanism.”

Senator Thorpe called on Aboriginal and Torres Strait Islanders to “put the flag in” to assert sovereignty over Australian land.

“We have to take it into our own hands ... put the flag in,” she said.

It was Aboriginal flag flying at a free camping site at Mystery Bay, on the southern NSW coast, that gave Senator Thorpe her inspiration.

“I said, that’s an assertion of sovereignty,” she told her audience. “You put the mob’s name there, start getting’ people to sign the visitor’s book, and don’t leave, so Black Fellas don’t have to pay camping fees at Mystery Bay, (but) all the white folks have to – \$40 a night.”

Senator Thorpe boasted that she has Prime Minister Anthony Albanese’s number in her phone: “He doesn’t answer my texts no more but that’s alright.”

She said Mr Albanese had only called his failed referendum to change the Constitution to give First Nations Australians an official voice in 2023 “for the votes, to make people feel good”.

“I had white Karens coming to me saying this is going to be really good for your people,” she said to laughter from the audience, using a derogatory term for opinionated middle-aged women.

“The referendum was a strategy to divide us further, to cause the racism that we see, and to stop a treaty.”

Senator Thorpe dared Opposition leader Peter Dutton to sue her for defamation “because I called him a racist and a violent man”.

“He can come at me for defamation,” she said.

“I don’t own my house, I don’t own my car.”

The Parliamentary register of members’ interests shows that Senator Thorpe owns residential real estate in the Melbourne suburb of Preston, with a mortgage from an Australian bank, and has two savings accounts.

Senator Thorpe likened the office of the President of the Senate to “the principal’s office – getting suspended, or barred from parliament”.

She revealed jostling over seating positions with Independent Senator Jackie Lambie and One Nation’s Pauline Hanson, who sit together in the Senate.

“I don’t give a f*ck,” she said.

“I’m sitting down the front, I want front bench, I’m a black sovereign woman, and we need to be heard.

“You need to be seen and we need to rise up.”

QUT vice-chancellor Margaret Sheil has appointed former Federal Court judge John Middleton to conduct an independent review into the controversial symposium by QUT’s Carumba Institute in January.

She publicly apologised for the ‘hurt and offence’ caused by a presentation at the symposium’s “great race debate” that depicted “Dutton’s Jew”, after federal Education Minister Jason Clare phoned to remind her of the need to enforce the university’s code of conduct.